

"Celor care ne-au chinuit până acum le spunem răspicat că un popor trăiește prin memorie și moare prin uitare..."

Radu Ciuceanu, Discursuri parlamentare, 29 iulie 1991

Lumea românească

Anul II (18) -1997
octombrie

Director fondator:
Radu Ciuceanu

Preț: 1000 lei

acum

Editorial

AFDPR - Instituție fundamentală sau cimitir în devenire? (I)

Timp de aproape jumătate de veac românii au îndurat o experiență politică de un tragism cutremurător ce a dus, pe fundalul unui genocid *multilateral dezvoltat*, nu numai la suferințele a peste trei milioane de oameni (numai 1 000 000 au fost afectați direct), dar și la scindarea națiunii în două mari categorii, *ei și noi*, victime și ceilalți, însemnând nu numai călăi, turnători, dar și partea covârșitoare a unei populații, care fără plăcere și apetență, a acceptat din motive de supraviețuire, regimul comunist.

Așa ne-a prins și surprins revoluția din decembrie 1989, cu două Românii despărțite de o frontieră nevăzută, cu borne socio-economice, dar și morale.

În fața acestei netăgăduite realități, concilierea națiunii (*pardon-ul național*) se impunea cu necesitate ca o primă datorie a liderilor și grupărilor politice ce au apărut și s-au dezvoltat în spectrul pluripartidismului cu veleități democratice. Acest deziderat, din păcate, nu s-a împlinit, chiar dacă de-o parte și de alta au existat lideri care continuă să cred că au fost sinceri atunci când au încercat să-și arunce reciproc punți, nu numai de comunicare, dar și de colaborare (Ion Rațiu, Ion Iliescu, Radu Câmpeanu). Trecutul părea ireconciliabil prin imensa suferință acumulată, de aproape două generații, iar neîncrederea și suspiciunea, teama și orgoliile ridicau ziduri de netrecut. S-a trecut imediat, începând din 10 ianuarie 1990, la ceea ce se numește *efectul de seră*, la loviturile sub centură, la manifestații și contramanifestații, la eliminări de lideri (Dumitru Mazilu), la devastări de sedii, la ceea ce istoria va considera mai târziu, prin analogie cu revoluția din 1917, *februarie românesc*, unde chiar dacă a apărut un element ponderator, C.P.U.N.-ul, acesta era viciat din plecare de împărțirea *fifty-fifty*!!!! impusă de Front și mai mult decât atât, pentru a spori procentul, introducerea, în tabăra adversă, a unor formații camuflete, ulterior lesne de decelat.

Am convingerea acum, că acele Aluni au fost hotărâtoare în formularea unor principii de organizare a țării noastre, când trebuiau făcuți pași mărunți, dar siguri, în fundarea stabilității viitorului politic al României și mai ales printr-o acțiune comună împotriva aventurismului, imposturii, improvizației și

corupției în noul aparat de stat, care trebuia să servească noua Românie. Aici Frontul a fost defectuos în prognoza realității în devenire și s-a lăsat furat de facila victorie a alegerilor din 20 mai (așa după cum P.N.T.-ul a fost sedat de triumful electoral din 1928), care nu a făcut decât să adâncească crevasa căscată între cele două Românii.

Criza de mentalitate și de comportament, criză istorică, în fond, ce se ispășește și astăzi la nivelul grupărilor politice, dar și al milioanele de oameni ce nu se pot despărți de un trecut coșmaresc, putea fi preluată și rezolvată de către ceea ce s-a numit, în luna ianuarie 1990, A.F.D.P.R.-ul (Asociația Foștilor Deținuți Politici din România).

Născută în focul revoluției, duminică 24 decembrie 1989, în holul Muzeului de Istorie al Municipiului București, din inițiativa unor foști deținuți cu ani mulți de temniță și dobândind personalitate juridică, sediu și peste 25 de filiale dintru început (cu multe eforturi), Asociația a fost primită și privită de întreaga țară ca un autentic for, nu numai de luptă anticomunistă (încă nu s-au totalizat milioanele de ani de temniță *dăruite* rezistenței române de către P.C.R.), dar și singura înzestrată moral prin trecutul de jertfă al membrilor săi, să arbitreze între cele două Românii. În acest gând și scop, conducerea de atunci a A.F.D.P.R.-ului s-a înscris în aprilie 1990, în rândurile partidelor concurente.

Evident că Asociația nu s-a gândit să-și *confectioneze* o doctrină peste noapte sau o ideologie de circumstanță, iar orice cantonare a sa într-o zonă politică ne-ar fi fixat, în spectrul politic, pe o culoare respinsă și tăgăduită încă din start, căci nimeni din cei care s-au aliniat în frontul anticomunist nu a făcut-o sub un steag partinic, iar în temniță, în munți și în codrii Babadagului au luptat și au murit nu țărâniști, legionari sau liberali, ci numai opozanți ai unui regim fără pereche în istoria noastră. Tocmai de aceea, Asociația își avea deja elaborat un program *successoral* ce o obliga, pentru a rămâne în zona *platourilor înalte*, să fie departe de varii curente, orientări și atașamente, de politicianismul ce începuse să-și etaleze *virtuțile*, pe scurt, de tot ce-ar fi condus și depus imensul capital moral la o "bancă"

de partid. Acestea au fost gândurile și convingerile care i-au călăuzit pe președintele AFDPR-ului, gen. (r) C-tin. Lățea, pe Nicolae Nicolcescu și subsemnatul, când ne-am propus ca Asociația să fie prezentă în câmpul parlamentar nu numai pentru apărarea propriilor interese, dar și ca o autentică forță morală a poporului român.

Din păcate, accesul nostru în Parlament a fost primit (și privit) ca un veritabil pericol electoral pentru un partid în plină ascensiune care își vedea compromis electoratul în zona rurală, acolo unde AFDPR-ul era bine reprezentat. Reacția a fost imediată și la sediul asociației, în clipa când ne-am întors de la TMB, s-a organizat un puci condus de C. T. Dumitrescu, Ștefan Popa și alți năimiți, ce erau dispuși să treacă la argumente mai "dure", dacă n-am fi renunțat la ideea participării la alegerile din 20 mai. Evident, nu aveam nevoie de prea multă informație pentru a înțelege atât motivele cât și persoanele ce se ascundeau în spatele refuzului. A fost prima bucată care s-a desprins dintr-un *bronz* pe care, noi, tinerii, în temniță, ni-l ridicasem în imaginația noastră avidă de eroi, de simboluri și exemple!!!

Acum, când în Parlamentul României se găsesc, *de jure*, reprezentanți ai minorităților - greci, armeni, polonezi, ucraineni, unguri, turco-tătari, țigani, - este strigător la cer ca aceia care au dat sute de mii de jertfe să fi fost lăsați clientelă politică la cheremul partidelor. Cine mai îndrăznește, dintre foștii deținuți, să aibă o oralitate politică detașată de formația care îi aparține? Dimpotrivă, am auzit de la foștii mei camarazi de temniță (deținuți, de altfel, de o înaltă ținută) declarații pe cât de apologetice, pe atât de deformate istoric și statistic, asupra rezistenței române. Ce s-ar fi petrecut atunci dacă partidele istorice, care au defilat triumfaliste pe 2 februarie 1990 prin fața noastră la intrarea în Parlament, ar fi înțeles rolul și menirea noastră în reconstrucția unei democrații handicapate, timp de jumătate de secol, de un genocid cultural și politic. S-a ratat atunci, dintr-un meschin reflex politic, șansa pe care o aveau cei 80.000 de foști deținuți politici să fie aliajul care să unească fără ură și resentiment cele două Românii!

Radu Ciuceanu

1 Securitatea complexă

pag. 2

2 Zvârcolirea șarpelui

pag. 3

3 Diavolul când n-are ce face

pag. 4

4 România socială azi

pag. 6-7

5 Poesis

pag. 10

6 Retrospectivă Corneliu Baba

pag. 11

Securitatea complexă

Marele paradox al lumii constă în dubla ipostază contradictorie a omului: de dător de viață și de creator perpetuu de valori, prin care impulsionează permanent cunoașterea și progresul general al societății umane și, opusul său, de element esențial al periclitării vieții pe planeta noastră, inclusiv de distrugere - ca urmare a deciziilor și acțiunilor întreprinse chiar cu mijloace făurite de el - a unor inestimabile valori ale istoriei și civilizației universale.

Cât timp cercetările și dezvoltările științifico-tehnologice au fost circumscrise la un areal relativ limitat de activități, efecte și întindere, această contradicție fundamentală a comportamentului uman nu a atras atât de alarmant atenția asupra consecințelor ei, ce pot deveni catastrofale pentru viitorul apropiat sau mai depărtat al TERREI.

Efectele dezastruoase ale energiei nucleare folosite conștient în scopuri războinice sau a celei utilizate pentru necesități pașnice, dar scăpată de sub control - cazul Centralei atomo-electrice de la CERNOBÎL și al altora din această categorie este edificator -, ale dezvoltărilor industriale haotice, care au provocat o inimaginabilă deteriorare a naturii, inclusiv a stratului de ozon protector din atmosferă, expunând omenirea și viața terestră la marele pericol al radiației colective, ale deversărilor și depozitărilor de deșeuri radioactive în sol, mări și oceane, ale exploatărilor iresponsabile, iraționale, care au dereglat puternic echilibrul ecologic, ale aberantei curse a înarmărilor, extinsă și în spațiul cosmic, sporind gradul de amenințare la adresa securității general-statale și umane de pe mapamond, sunt numai câteva din formele de agresiune - amenințare ale creației și acțiunii umane.

Amenințările reale cu privire la criza pe termen lung a apei potabile și a celei alimentare, cerealiere în primul rând, adâncirea discrepanțelor dintre țările bogate și cele sărace, în toate privințele, acerba competiție multilaterală dintre principalele puteri și grupări de interese pentru influență și dominație zonală, regională și mondială se adaugă la șirul de factori, care schimbă radical datele problemei și reclamă cu stringență o nouă viziune asupra a ceea ce numim generic SECURITATE.

Actualul concept privind securitatea statelor a devenit vetust și nu mai corespunde etapei de dezvoltare a omenirii de azi și de mâine. Atât conceptul securității naționale cât și cel al securității internaționale se cer revizuite din temelii, cu cea mai bună credință și maximă responsabilitate de către factorii de analiză și decizie politică. Omul trebuie reabilitat și eliberat de alter ego-ul său spre binele său și al umanității, pentru că - spunea Sofocle - "În lume-s mari minuni. Dar minuni mai mari ca omul nu-s".

Armonizarea dintre particularul securității naționale și universalul

securității internaționale devine obligatorie și presupune luarea în considerare a realităților de azi și a evoluțiilor viitoare previzibile, precum și a raporturilor multilaterale dintre acestea, într-o nouă concepție atotcuprinzătoare și plurisecțională la scară globală.

Întrepătrunderea și conexiunea tot mai accentuată dintre cvasitotalitatea componentelor vitale ale fenomenelor negative din societatea umană și universul înconjurător impune cu necesitate, imperativ chiar, un nou concept, o nouă filozofie, mai încheagată și cuprinzătoare a ceea ce am putea numi *securitatea multilaterală* sau *securitatea complexă*, *securitatea naturii* sau *securitatea universală*. Se știe doar că natura este definită, printre altele, ca "totalitate a ființelor și lucrurilor din univers", iar Universul ca "lumea în totalitatea ei, nemărginită în timp și spațiu, infinit de variată, în ce privește formele pe care le ia materia în procesul dezvoltării ei".

Tratarea sectorială a problemei securității este desuetă și contraproductivă, dacă nu chiar prejudiciabilă și periculoasă.

Primul război mondial a "produs" 10 milioane de morți și un număr aproape dublu de răniți și infirmi, iar totalul cheltuielilor s-a ridicat la uriașa sumă (pentru acele vremuri) de 360 miliarde dolari S.U.A.

Cel de al doilea război mondial a costat cca. 4.000 miliarde de dolari S.U.A. și a "produs" cca. 50 milioane de morți și aproape 100 de milioane de răniți și invalizi!

Ambele conflagrații mondiale au provocat inestimabile pierderi și distrugeri de valori ale patrimoniilor naționale și universale, adevărate repere ale istoriei și civilizației omenirii.

"Războiul rece" postbelic, cu aberanta cursă a înarmării căreia i-a dat naștere, în fapt o premeditată și criminală acțiune antiumană, a încărcat nota de plată a omenirii cu incredibila sumă de 15.000 - 20.000 miliarde de dolari S.U.A.

Evitarea acestor cheltuieli uriașe sau menținerea lor la un prag minim putea crea disponibilități pentru soluționarea majorității nevoilor actuale ale lumii de azi: combaterea subnutriției și analfabetismului, asigurarea necesarului de apă potabilă, de locuri de muncă și de locuințe, ameliorarea stării de sănătate, inclusiv prin progrese substanțiale în lupta împotriva celor mai grave maladii - cardiovasculare, SIDA, cancerul ș.a. -, protecția mediului înconjurător, reducerea dezechilibrelor dintre lumea bogată și cea săracă etc.

Din păcate, nici perioada ulterioară "războiului rece" nu a adus omenirii pacea și securitatea necesară. Potrivit declarațiilor celei mai competente personalități politice internaționale, Boutros Ghali, Secretar general al O.N.U., în ultimii șase ani au avut loc peste 90 de conflicte militare, dintre care aproape două treimi în Europa și în vecinătatea

continentului nostru, unele cu implicații dintre cele mai grave, cum au fost acelea din zona Golfului Persic, din spațiul fostei R.F.S. Jugoslavia și, respectiv, al fostei U.R.S.S., din Somalia, Ruanda, Liberia ș.a., unde, pe lângă numărul mare de morți, răniți și infirmi, au luat calea pribegiei peste 50 de milioane de persoane însoțite de întreg cortegiul consecințelor dramatice la care au fost și sunt expuse. Iar prejudiciile materiale și cultural-spirituale cauzate se ridică la o sută de miliarde de dolari, fonduri uriașe sustrate iresponsabil de la destinații benefice omenirii și, paradoxal, dirijate împotriva umanității ...

Iată de ce considerăm că este mai actuală și presantă decât oricând maxima filozofului și poetului german din secolul al XVIII-lea, Gotthold Ephraim Lessing: "cea mai nobilă preocupare a omului este (trebuie să fie) ... omul"! Acest deziderat, imposibil de contestat, este cu atât mai justificat astăzi când omenirea a intrat în era societății globale, curs determinat de realitatea potrivit căreia tot mai multe probleme majore ale devenirii umane cer abordări, răspunsuri și soluții reparatorii la scară mondială, deoarece sunt probleme esențialmente transnaționale, cum ar fi, de exemplu: protecția mediului înconjurător, prevenirea și anihilarea crimei transnaționale (acțiunile teroriste, traficul ilegal de arme, substanțe radioactive și stupefiante, spălarea banilor murdari, falsificarea de devize), lupta contra SIDA și a cancerului, securitatea demografică și altele.

"Fenomenul de globalizare poate fi purtător de amenințări și generator de neliniști, - aprecia la începutul anului 1995 Secretarul general al O.N.U. -, deoarece economia mondială comportă numeroase pericole, printre care cel de distrugere a legăturilor tradiționale de solidaritate, de marginalizare a relațiilor politico-economice a țărilor, ba chiar a unor regiuni întregi ale planetei, adâncind deci și mai mult prăpastia dintre bogați și săraci".

Această evoluție-involuție în viața societății internaționale obligă la reconsiderarea conceptului de securitate, limitat până nu de mult la "crearea unui sistem de relații între state, care ar exclude pentru totdeauna actele de agresiune, de folosire a forței și a amenințării și utilizarea acesteia, amestecul în treburile interne ale statelor, ar garanta fiecăruia independența și exercitarea drepturilor sale suverane, ar asigura soluționarea prin mijloace pașnice a tuturor problemelor litigioase dintre ele".

Esența conceptului de securitate colectivă în Europa, imaginat după primul război mondial, constă în folosirea colectivă a forței împotriva agresorului, pornind de la nevoia asigurării echilibrului de forțe, ca obiectiv minimal, și/sau descurajarea potențialului agresor obligat să ia în calcul și posibila lui înfrângere, ca efect final. Extrapolat pe plan global, acestui sistem i s-a conferit - după cel de-al doilea război mondial - un plus de precizie, fermitate și

eficiență. Carta O.N.U. prevede explicit posibilitatea luării de măsuri împotriva agresorului de către Consiliul de Securitate.

Evoluțiile politice postbelice au dus la noi căutări și dezvoltări concretizate în măsuri de: a) interdicere a producerii, stocării și folosirii unor categorii de arme cu rază mare de distrugere, b) reducere a armamentului nuclear și convențional, c) încetarea experiențelor atomice în toate mediile - Republica China nu s-a alăturat încă, dar este pe cale să o facă -, d) menținerea echilibrului militar bipolar etc.

Toate aceste concepte și măsuri se refereau exclusiv la componenta militară a securității, ceea ce dovedește o abordare unilaterală a problemei, evident incompletă și, ca urmare, incapabilă să facă față numeroaselor sfidări al lumii de azi, confruntată și cu alte forme, la fel de periculoase, de insecuritate națională, regională și mondială.

Noua situație reclamă imperativ, am zice, o nouă viziune asupra complexității conceptului de securitate, căruia, pornind de la realități, se impune cu necesitate să-i adăugăm și alte dimensiuni, într-o strânsă conexiune cu cea politico-militară, pentru a oferi fiecărui stat și comunități internaționale în ansamblul său, instrumentul antidot, cel mai sigur, de apărare împotriva oricăror amenințări.

În concepția noastră, securitatea națională trebuie să fie acel complex de măsuri care să aibă capacitatea efectivă de a preveni și apăra statul, și implicit poporul respectiv, împotriva oricăror amenințări grave venite dinlăuntrul și/sau dinafara țării. Unele amenințări pot fi prevenite și înlăturate prin forțe proprii, iar altele, de întindere transfrontalieră, numai împreună și într-o permanentă cooperare zonală, regională sau globală.

Din această categorie de amenințări grave pe plan național fac parte, în principiu și diferențiat de la stat la stat:

1, *insecuritatea militară* (acțiuni agresive urzite de cercuri interne și/sau externe, stare de nemulțumire generalizată în armată sau numai în anumite eșaloane ori categorii de personal, nesupunere și alte acte grave de indisciplină, pericolul unei lovituri militare, revoltă etc.);

2, *insecuritate socială*, determinată de întinderea și amploarea acțiunilor revendicative și manifestărilor violente de nemulțumire, ca efect al creșterii ratei șomajului, scăderii accentuate a puterii de cumpărare, lipsei acute de locuințe sau prețul ridicat al acestora, sporirea alarmantă a corupției, speculei și a celorlalte forme de infracțiune - tâlhărie, violuri, înșelăciune etc., etc.;

3, *insecuritate ecologică*, cauzată de continua și grava deteriorare a mediului înconjurător (defrișarea iresponsabilă a zonelor împădurite, poluarea atmosferei,

Mircea Manea

(continuare la pag. 8)

Zvârcolirea șarpelui

Nu demult, un simpatic gazetar, dintre puținii condeieri de marcă, al unui cotidian cu largă audiență publică, totodată făcând parte și din echipa - din păcate aceeași - de *anchetatori* de la miezul nopții, scria apăsător: "Cum de nu vă crapă obrazul să-l dați afară din partid pe un om cu ani de pușcărie în spate?" Ghiciți cui era adresat îndemnul justițiar? Lui Ion Diaconescu și Nicolae Ionescu-Galbeni. Nici mai mult, nici mai puțin!! De ce? Fiindcă au îndrăznit să poștească afară pentru un an (numai!) din PNȚ-CD pe omul fără prihană, pe cavalerul Bayard *sans peur et sans reproche*, pe omul care a adunat în sine toată suferința rezistenței românești, pe eroul necontestat al baricadelor, al piețelor, pe Achile cel neînvins, dușmanul de moarte al lui Iliescu și, implicit, al lui Virgil Măgureanu. Cu ultimul se cam încurcă treaba, în urma unor discuții tenebroase *tête à tête* soldate cu faimoasa declarație a lui Ticu Dumitrescu (căci despre el este vorba) favorabilă prelungirii mandatului fostului director S.R.I. !!! Dar, vorba lui Iorga, "numai boii sunt consecvenți". Și dacă

alteineva din AFDPR ar fi îndrăznit să facă o astfel de imprudență, mânia lui Ticu s-ar fi revărsat ca apele unui zăgaz spart.

Bizară mi se pare dintru început asocierea pe care o face distinsul gazetar cu domnul profesor Pruteanu. Ce legătură o fi între cei doi, nu prea înțeleg. Decât, eventual, faptul că și unul și altul, și-au luat bacalaureatul, și că eventual, sunt colegi în Parlamentul României și că locuiesc în București. Încolo, pauză de notă-ntreagă... De la profesorul Pruteanu și până la Ticu e distanță de ani-lumină... Cât despre opinia primului, care intră în contradicție cu strategia PNȚ-ului în problemele majore ale țării și căile de comunicare interpartidice, opinia publică românească, și istoria, mai târziu, vor drămu, judeca și-l vor pune la locul său. Să pui artistul lângă cabotin mi se pare o blasfemie. Dar domnul ziarist o scrie oblu, și nu o face în *joc secund*, pe ocolite sau prin ricoșeu, și în umbra domnului Pruteanu îl adăpostește și pe Ticu. Să fi uitat sau să nu fi făcut ziaristul nostru logică la școală? Mai mult ca sigur și nu-i

găsesc în asta o vină. Reforma lui Vasilichi din '48 a fost pustiitoare. Dar între timp domnia sa a putut afla ce înseamnă *ignoratio elenchi*, adică acea posibilitate de eludare a premisei majore printr-una sau mai multe secundare.

Oare multiinformatul și telegenicul nostru cu fruntea bombată să nu fi aflat măcar câteva secvențe din palimpsestul biografic al domnului Ticu Dumitrescu, să nu-l fi înjurat nimeni pe dânsul cu sudalmă grea, așa cum am pățit eu, cu martori parlamentari, în 1992, când am fost bănuț că m-aș bucura de grațiile domnului Ticu Dumitrescu la Focșani?

Oare aceeași gură de aur să-și fi pus solzi pe ochi și ceară în urechi pentru a nu auzi și zări sutele de foști deținuți politici *revoltați acum* de imaginea precară a AFDPR-ului, pe care același individ a realizat-o în cursul celor șapte ani de conducere? Chiar nu a aflat domnia sa că pentru noi, foștii întemnițați, contează mult mai puțin ceea ce ai ajuns acum și foarte mult și hotărâtor *ceea ce ai fost*, înainte de temniță, înăuntru și după

eliberare. Or, la aceste trei examene, domnul Ticu Dumitrescu este deocamdată corigent.

Aș vrea să vă asigur, domnule redactor, pentru liniștea dvs. și a aceluia pe care l-ați susținut cu osârdie și din motive pe care numai dumneavoastră le cunoașteți, tot deocamdată, că în pofida unei curățiri generale a dosarului Ticu Dumitrescu de către cei care erau interesați, au rămas zeci de martori ai biografiei domniei sale. Și după cum mimăm democrația, care se scurge deseori printre degete, s-ar putea cândva să vină un climat de adevăr și de puțină dreptate pentru care, de altfel, au murit sute de mii de români. Măcar pentru ei, să ne împotrivim impostorilor și năimiților lor. Cât despre domnii Ion Diaconescu și Nae Ionescu-Galbeni, pe care vreți să-i puneți la zid, nu vă faceți speranțe vane! **Biografiile lor sunt cunoscute și recunoscute fără sincope și umbre!**

Radu Ciuceanu

Ticu Dumitrescu - coadă cu lustru la toporul represiunii comuniste

În urma sesizărilor primite la Filiala București a Asociației Foștilor Deținuți Politici privind trecutul dlui Constantin Ticu Dumitrescu, sesizări semnate de: sing. Pletea Petru, ing. Andrei Gabriela, sing. Mirăuță Dănuț, ajut. analist Ghilic Aurica, tehn. Bordea Iulia, funcț. adm. Bratu Elena, șef de district Popescu Aurel (toți foști colegi de serviciu înainte de Revoluție cu dl. Dumitrescu Constantin) s-a constatat: Numele său figurează în pag. 11 a Buletinului Oficial al RSR, partea I, nr. 36 bis din 17 mai 1983 în care sunt trecute persoanele decorate cu Ordinul Muncii clasa a III-a (Decret semnat de Nicolae Ceaușescu).

Ca să fie decorat a trebuit, firește, să fie propus de Organizația PCR Vrancea și aprobat de Primul Secretar al acestui județ, Stanciu C.

Ca să fie propus și recomandat de organizația PCR și de primul secretar Vrancea a trebuit, în mod sigur, să desfășoare o activitate așa cum este caracterizată în preambulul Decretului Prezidențial ("pentru contribuția adusă la înfăptuirea politicii partidului și statului de făurire a societății socialiste") (...)

Când dl (sau tov.?!) Dumitrescu Constantin a aflat că a fost descoperit trecutul său, a trecut la represalii care au creat confuzii în opinia politică din țară și de peste hotare.

În calitate de Președinte al AFDPR, încălcând statutul, a făcut eliminări de membri, anulări de alegeri, insinuări la adresa unor foști deținuți politici ș.a.

Având în vedere că acest om a reușit să înșele: Asociația Foștilor Deținuți Politici din România; Partidul Național Țărănesc-Creștin Democrat; Convenția Democrată din România; Senatul României Ne vedem obligați să dăm publicității **abuzurile** sale, ajuns (culmea!) și Președintele Comisiei de Abuzuri a Senatului, săvârșite în AFDPR în ultimii ani (...)

Mințind în dreapta și în stânga, în rolul de conducător al AFDPR a ajuns actualul președinte, dl. Dumitrescu Constantin, zis Ticu.

Membrii AFDPR și-au dat repede seama că posibilitățile intelectuale, structura

morală și caracterul acestui președinte nu corespund așteptărilor noastre (...)

Dl. Dumitrescu a folosit această funcție de mare prestigiu pentru a-și asigura un post de senator; s-a înscris în Partidul Național Țărănesc, pe listele căruia a obținut acest rang, negociind în schimb independența politică a asociației.

A fost acceptat ca senator nu pentru meritele personale, ci numai pentru calitatea de președinte al AFDPR, care prin cele 41 de filiale județene reprezintă un puternic detașament electoral în cadrul CDR.

Pentru a-și asigura un nou mandat

condamnărilor.

Tot din cartea de muncă rezultă că la scurt timp după prima eliberare a fost angajat ca tehnician constructor, iar imediat după a doua eliberare a fost angajat tot ca tehnician și în mai puțin de un an, în 1965, este numit diriginte de șantier în jud. Vrancea, și apoi șef de șantier, funcție pe care a deținut-o până la pensionare, în 16.06.1990.

Este de notorietate că un fost deținut politic nu putea fi promovat în funcții de conducere, oricât de înalte studii și diplome universitare ar fi deținut, și oricâtă competență profesională ar fi avut, în afară de cazul când a dat dovadă de obediență față de regimul comunist și colaborare cu organele de represiune ale Securității.

Pentru fiecare membru al AFDPR există în evidența filialelor un dosar care conține documentele care atestă calitatea de fost deținut politic (sentință, bilet de eliberare, mărturii etc.)

Dumitrescu C-tin nu are la filiala București nici un document și la solicitarea scrisă, oficială, de a prezenta actele necesare a refuzat acest lucru.

Susține că a executat 23 de ani de închisoare. Pentru stabilirea adevărului prezentăm copie de pe CARTEA DE MUNCĂ în care este consemnat că a avut două condamnări:

- de la 10.12.1949 la 26.10.1953

- de la 20.07.1958 la 11.04.1964.

În total, 9 ani, 6 luni și 28 de zile, fără a se cunoaște motivele

parlamentar în 1996, condiția era să rămână în fruntea AFDPR, cu orice preț, știind bine că fără această calitate nu reprezintă nimic ca individ.

În acest scop, dl Dumitrescu Constantin a practicat fără nici un scrupul demagogia, minciuna, șantajul, corupția, amenințările și dictatura absolută.

Filiala București, fiind cea mai numeroasă, mai puternică și mai reprezentativă în cadrul asociației, având sediul comun cu AFDPR și reprezentanții de drept în Comitetul pe țară, a putut constata cu precădere atât incompetența, cât și reaua credință a președintelui.

Prin manevre, minciuni și calomnie dl. Ticu Dumitrescu a îndepărtat din comitetul AFDPR pe reprezentanții filialei București, i-a înlocuit cu membri obedienți sau cu antecedente contestabile și i-a promovat la conducerea unor filiale numai pe prietenii săi.

Toate acestea au avut ca scop să împiedice participarea la Congres a membrilor care doresc alegerea unui alt președinte (...)

Simpla expunere a acestor evenimente este suficientă pentru a scoate în evidență lipsa de onestitate, caracterul îndoielnic și mărginirea dlui Dumitrescu Constantin zis Ticu.

Comisia de studii a Asociației Foștilor Deținuți Politici, filiala București.

(Material reprodus după "Dreptatea" nr. 159, 15-21 oct. 1997)

Diavolul când nu are ce face își cântărește coada

În "România liberă" de marți 5 august 1997, sub titlul "Fiat lux", a apărut sub semnătura lui Ticu Dumitrescu un articol care a produs durere și nedumerire în sufletele foștilor deținuți și deportați politici din România. Ticu Dumitrescu, profitând de faptul că majoritatea foștilor deținuți sunt foarte bătrâni, storși de putere și lipsiți de vigoarea necesară unei confruntări directe, se erijează în apărătorul lor și al cauzei naționale. Pe drept cuvânt el spune că tocmai cei vinovați și nemernici în loc să stea cu capetele plecate își confecționează biografii eroice, se erijează în salvatori și "cu tupeu nemaîntâlnit dau lecții de moralitate și demnitate".

Ca istoric nu mă surprinde tupeul acestei categorii sociale, care apare totdeauna în vremuri de restriște. Nu sunt surprins pentru că știu că de când există documente scrise și tradiție orală, toți aceștia au avut același comportament. Problema este cu ce se deosebește Ticu Dumitrescu de ei și de ce este îndreptățit să se dezlanțuie cu atâta virulență.

Adevărații oprimați se întreabă: Cum poate să doarmă liniștit Ticu Dumitrescu și cum poate să apară în fața opiniei publice cu un asemenea material când știe că frații de suferință care îl cunosc, sau cei care nu îl cunosc încă, ar vrea să știe cât de curată, cât de morală este viața sa și care este dosarul său, așa cum au cerut public cei de la filiala AFDPR din județul Neamț, pe care el i-a refuzat. Foștii oprimați doresc să

cunoască scris, negru pe alb, cine este, când și cât a luptat și cu cine a luptat. Pentru că nu este vorba de o masă de activiști comuniști, ci de o categorie de oameni pe care pretinde că îi reprezintă. Sunt tocmai oamenii care au fost animatorii luptei anticomuniste.

Înainte de ieșirea în public cu un asemenea material, nu ar fi fost mai bine să își rezolve problemele de conștiință? El știe bine că după revoluție, în strada Arh. Cercez, în fosta locuință a lui Valentin Ceaușescu, sub supravegherea SRI-ului și a lui Virgil Măgureanu a putut să aibă în mână propriul dosar, să și-l copieze, să facă ce vrea cu el, în vreme ce ceilalți deținuți și urmăriți, cu situații mai grele, nu au putut să îl aibă și nu îl au nici acum. Publicarea dosarului personal ar fi fost cel mai bun exemplu de demnitate pentru Ticu Dumitrescu (și nu este prea târziu), pentru ca toți deținuții politici și cei urmăriți de Partidul Comunist și de Securitatea din această țară, să cunoască adevărul despre el. Referitor la acest subiect, se pune întrebarea, de ce și cu ce drept îi amenință pe prieteni, pe dușmani și chiar pe colegii de suferință, cu publicarea dosarelor? De unde le scoate? De ce el poate și ceilalți nu?

Ar trebui să răspundă de ce și cu ce drept i-a exclus din asociație pe C. Lătea, primul președinte al acesteia, și pe alți membri fondatori? Aceștia s-au angajat liber și nesiliți de nimeni să lupte împotriva

comunismului, și-au pus viața în primejdie, fără să fi cerut consimțământul lui Ticu Dumitrescu.

Sunt ei mai vinovați decât fostele organe cu care o vreme Ticu Dumitrescu a avut relații și a acceptat colaborarea? Să-și amintească și cum și-a permis, în timpul primului Congres al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România, ea prin oamenii săi, să-l agreseze, să-l strângă de gât și să-l amenințe cu moartea, în plină adunare, pe Boutmy de Katzman, fostul nostru coleg de suferință (cu 287 de zile petrecute în carceră, cu cătușe la mâini și picioare), pentru că a avut altă opinie decât a sa. Am vrea să știm câte zile de carceră are d-l T.D. în dosarul dumnealui de la Ministerul Justiției? Putem anticipa. Nici una! Consideră că are conștiința curată și o conduită morală și democratică atunci când își permite să invalideze hotărârile filialelor din provincie? Nu s-a întrebat oare cu ce drept le-a interzis prezența în sală, la congrese, a acelor reprezentanți despre care știa că nu sunt de acord cu el?

Nu este aceasta o diversiune? Este normal ca în calitate de senator, beneficiind de mijloacele de transport asigurate de țară, să se deplaseze în județe, să facă presiuni asupra autorităților locale sau a filialelor AFDPR ca acestea să schimbe hotărârile luate liber în adunarea generală și să aleagă oamenii doriți de el? Ne sfătuiește să nu stăm cu capetele plecate, de aceea, ascultându-i sfatul, am

și pus mâna pe condei, încercând să-i reamintesc toate acestea, spre a le aduce la cunoștință opiniei publice. El nu are probleme de conștiință atunci când își permite să asocieze mașinațiunilor sale personalități ca Ana Blandiana, Gabriel Liiceanu sau chiar ca președintele, când își permite să suprimă dreptul la adevăr al fraților săi de suferință, când induce în eroare o națiune întreagă. Ar trebui să nu doarmă noaptea atât timp cât știe că în țară mai există măcar un singur fost deținut politic, deportat sau luptător în munți care este persecutat în continuare sau lipsit de drepturi. Nu se gândește că prin afirmațiile făcute pătează bunul nume de care se bucură acești oameni? Unii dintre foștii oprimați sunt încă timorați și, până la republicarea în iulie anul acesta a decretului nr. 118, care le recunoaște meritele, nu au avut curajul să se înscrie în asociație. A trecut epoca marilor diversiuni puse la cale de neocomuniști veniți la putere după 1989. Țara întreagă are nevoie de adevăr. Dacă vom fi atenți la toate acestea, va fi liniște și armonie și printre membrii AFDPR și în întreaga țară. Numai așa vom putea beneficia de viața care ne-a mai rămas de trăit, de libertățile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit și pentru care am luptat. Tăcerea noastră va naște monștri. Să se facă dreptate, să se facă lumină!

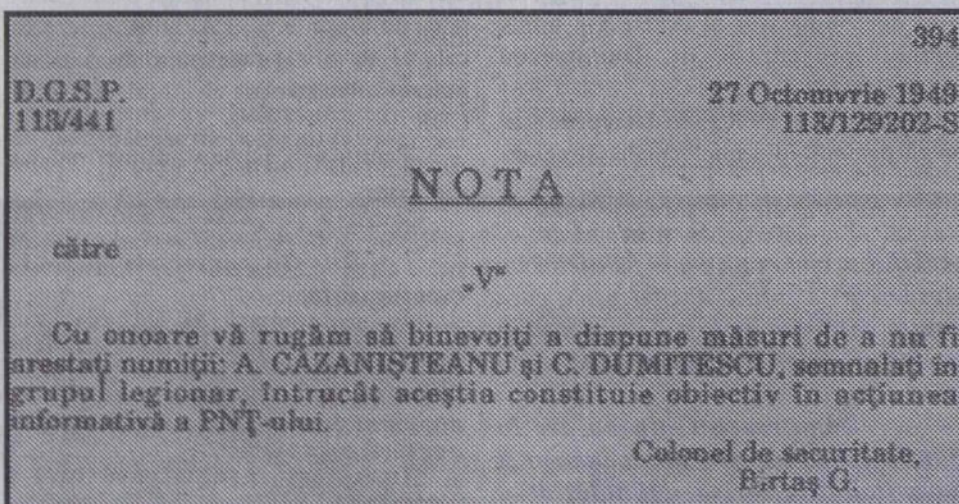
Vasile Boroneanț

Referat

Subsemnatul Vladimir Iliescu, profesor de istorie pentru Europa de Răsărit la Universitatea din Aachen (NRWTH Aachen), fiind solicitat de filiala din București a Asociației Foștilor Deținuți Politici să-mi exprim părerea de specialist în problemele regimului comunist din țările-satelit ale fostei Uniuni Sovietice, țin să precizez următoarele, atât pe baza cunoștințelor de specialitate, cât și a experienței personale, precum și a discuțiilor personale purtate cu prietenii mei din conducerea organizației poloneze Solidarnosc, cât și a situației din fosta RDG, în cazuri similare:

1. Nota organelor de securitate din 26 octombrie 1949, privind pe numiții Căzănișteanu și Dumitrescu, indică clar - prin formula lingvistică folosită - calitatea de colaboratori a respectivilor; exceptarea de la arestare a respectivilor pentru rolul lor "... în acțiunea informativă a / exprimare greșită pentru "asupra" / PNȚ-ului". Calificativul folosit indică voalat natura raporturilor respectivilor cu autoritatea emitentă a notei. Altfel s-ar fi spus "în acțiunea de urmărire sau de supraveghere a PNȚ-ului". Adjectivul

folosit este specific pentru uzanțele serviciilor secrete.

2. Numitul C. Dumitrescu a fost recompensat cu Ordinul Muncii, după ce funcționase ani de zile ca șef de șantier. O asemenea situație este în contradicție cu toate legile nescrise, dar bine cunoscute, ale unor state socialiste.

Astfel, un fost deținut politic nu poate ocupa o astfel de funcție importantă, foarte bine retribuită și cu mare gestiune mai ales că nu era nici inginer-constructor

și nici măcar subinginer, ci doar pontator-normator sau ceva similar. Ingineri-constructori străluciți, care nu făcuseră nici o zi de închisoare de nici un fel, nu au putut fi șefi de șantiere de construcții,

numai pentru că aveau - ei sau soțiile lor - o foarte origine stare socială.

Cât despre decorația acordată, ea pare la fel de miraculoasă. Nici un eșalon - de pe lungă scară care duce la acordarea unei decorații - nu ar fi îndrăznit să îl propună pe un fost deținut politic pentru decorare, deoarece ar fi riscat să fie calificat "neglijent, incompetent sau chiar dușman". Așa ceva era posibil numai dacă

s-a urmărit recompensarea unor merite nemărturisibile ale respectivului.

În fosta RDG a existat un caz celebru al unui jurist, fost consilier consistorial, care fusese decorat pentru merite în întreținerea legăturilor oficiale, de serviciu, între administrația bisericească și autoritățile de stat competente pentru problemele Bisericii. Când respectivul - după reunificare - a intrat în viața politică ca social-democrat, s-a iscat o lungă dezbatere publică a cazului. Deși respectivul fusese un cetățean normal și nu un tarat social, s-a considerat că respectivul făcuse involuntar - fără angajament, remunerare sau presiune - servicii STASI-ului, prin relațiile sale de serviciu, de vreme ce fusese decorat.

Aceasta, deoarece Biserica era o instituție "tolerată", care în perspectivă istorică urma cândva să dispară, iar colaboratorii ei, prin însăși alegerea făcută, erau opozanți, neconformi cu regimul. Or, astfel de oameni nu prea se decorează.

Prof. dr. Vladimir Iliescu

(Materiale reproduse după "Dreptatea" nr. 159, 15-21 oct. 1997)

Lumea politică

Ticu Dumitrescu prin el însuși

O mostră de farfuridism politic

Din stenograma intervenției lui Constantin Ticu Dumitrescu la Conferința AFDPR - Vrancea - decembrie 1995

(...) Dar întotdeauna întrebarea pe care noi, foștii deținuți, o punem este: dar cu cine? Dacă ei cer să mă schimbe pe mine sau pe Cătuneanu, sau pe oricine dintre dumneavoastră din anumite posturi, este mai bun decât mine, este mai bun decât el, reprezintă o garanție morală pentru lupta pe care o ducem, și care nu a dus până acum nicăieri, fiindcă victoria e tot a lor, sau cum spunea prietenul nostru de mai înainte, că nu știu ce se întâmplă, că nu știu ce să ia, păi cum să rezolvăm ceva, când democrația înseamnă majoritate plus unu? (...) Ce pot să spun aici că, nu numai Gigi Cătuneanu, dar foștii deținuți politici care au făcut parte din conducerea Partidului Național Țărănesc este înlocuită cu o celulă de partid, repet ceea ce am spus, cu o celulă de partid, am spus: nu, cu asta nu sunt de acord! Eu accept, pentru că așa cum știți, cei care ați

lucrat cu mine, am lucrat cu foști membri de partid, cu oameni de o înaltă ținută morală. Ce-i puteam eu reproșa lui Cârje Constantin, consăteanul dvs., ce-i puteam reproșa eu lui Poenaru Ion, tot membru de partid..., ce-i puteam reproșa lui Bunghez Nicolae, fiu de deținut politic, ce-i puteam reproșa lui Puiu Nicolae, membru de partid? Adică vreau să zic că eu înțeleg, și e bine să fie între noi foști membri de partid, și mă întorc la ce spuneam mai înainte, dar bine intenționați. Nu sunt de acord și nu voi accepta niciodată, indiferent dacă voi ocupa o poziție sau nu, mai ales că am intenția, o declar oficial pentru prima dată aici, să candidez la conducerea Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat. (aplaude dar nu prea convingătoare). ... pentru că am primit din țară atâtea propuneri - vă rog să nu râdeți domnule pentru că vă invit afară - eu nu doresc să fiu insultat și știu de ce. (Zgomote - țipete) Dumneata ești un provocator. E bine? N-ai atâtea rușine, cum îndrăznești să mă înfrunți, cum îndrăznești să ... cu tata! Domnilor eu propun un lucru: vreți să rămân eu sau vreți să rămână dânsul. (Rumoare - scandal). Vă rog să ieșiți afară! Afară cu el. Nu se poate domnule! O voce: dumneata ești o nulitate Ticu D. "Vreți să desfideți istoria!" O altă voce: "Istoria de erou al muncii socialiste?" Domnilor, supun la vot. Domnilor, supun la vot! "Domnule Ticu Dumitrescu, ți-am spus în loc de tovarășe. Ce, ai venit dumneata de la București să faci ordine aici?" Scandalul continuă. Intervine Cătuneanu. (...)

(După "Dreptatea", nr. 159, 15-21 oct. 1997)

Plăcuța d-lui Ticu

Războiul plăcuțelor din Transilvania e floare la ureche față de cel care se desfășura nu demult la sediul AFDPR, unde trona ticăitul președinte C. Ticu Dumitrescu, care a trimis Tribunalului o întâmpinare, pe care o publicăm mai jos integral, deoarece textul este atât de dens în agramatisme încât nu ne-am putut permite să-l amputăm și să frustrăm pe cititor de satisfacția de a savura sau a deplânge, după cum îi e firea sau starea sufletească, "stilul" autorului. Doar stilul e omul, nu e așa?

Lăsând la o parte franțuzismele d-lui Ticu, parcă învățate de la Coana Chirița, nu putem să trecem cu vederea explicațiile de fond ale reclamantului la citirea

cărora orice judecător va deveni brusc ipohondru, dacă nu, va cădea în abulie, fiindcă ce-ar putea înțelege bietul om din povestea d-lui Ticu despre blestemata de plăcuță care, după cum afirmă petiționarul, nu atinge "demnitatea națională și nici estetica urbanistică și nu "cauzează nici-o suferință fizică sau morală" nimănui. Ce să mai înțeleagă judecătorul când într-un paragraf din petiție citește că plăcuța cu pricina "e singura în măsură să aplice amenzi"? Să nu se gândească el ca la o salvare la confratele său de tribunal, Urmuz? Textul d-lui Ticu nu e mai prejos, doar că la domnia sa umorul absurd e involuntar. Dar să dăm citire. (C.R.M.)

(N.b. sublinierile ne aparțin)

Motive de apel depuse de AFDPR în Dosar nr. 6072/1997

Deși s-a invocat de către noi inadmisibilitatea cererii de ordonanță prezidențială pe art. 581 cod proc. Civilă, prin lipsa elementului esențial de URGENTĂ instanța de fond a ignorat complet această operare, neadmitând-o în considerentele de admitere a acțiunii.

Care este urgența care determină faptul că lui Octavian Rădulescu i se face rău dacă vede pe zidul Asociației noastre o plăcuță pe care scrie Uniunea Internațională a Foștilor Deținuți Politici în limbile română și engleză. Dacă Octavian Rădulescu nu înțelege, îi putem noi explica prin traducerea *mot-amot a inserțiunii*.

Care este interesul, dauna, care determină necesitatea urgenței în admiterea acestei acțiuni comice. Ne întrebăm dacă traducerea ar fi fost în rusă și nu în engleză, Octavian Rădulescu ar fi avut aceeași *ideosincrazie*?

Apare ca evidentă că nu se dovedește sub nici o formă urgența îndepărtării plăcuței bilingve de pe zidul clădirii ocupate de noi.

Pe de altă parte această acțiune este total inadmisibilă. Este cunoscut principiul care domină acțiunea civilă - *pas de interes pas de action*. Care este interesul și corelativ dauna care o cauzează acestui declarat cu emfază "membru fondator" existența acestei plăcuțe.

Se demonstrează oare că Asociația noastră are o pierdere materială sau morală din existența acestei plăcuțe? DESIGUR NU.

Existența acestei plăcuțe nu poate aduce în nici un fel atingere demnității naționale ca în situația aprigei dispute a plăcuțelor bilingve româno-maghiare. Nici petiționarul nu a făcut nici o demonstrație că a avut vreo suferință fizică sau morală din existența acestei plăcuțe.

Din moment ce Conducerea Asociației noastre a găsit de cuviință să

aseze plăcuța metalică pe zidul sediului nostru, această este o chestiune de discuție internă a conducătorilor asociației sau în caz contrar adunării generale.

Dacă această plăcuță ar fi adus vreo atingere esteticii urbanistice sau ar fi încălcat un regulament al Primăriei Capitalei, aceasta era singura în măsură să interzică sau să aplice amenzi. E ca și când un membru al Asociației nu este de acord cu culoarea cercevelelor, mânerelor ușilor, ar avea dreptul ca prin ordonanță prezidențială să ceară înlocuirea lor.

Argumentul instanței de fond că Uniunea Internațională a Foștilor Deținuți Politici nu are personalitate juridică înscrisă în România este un argument total nejustificat.

Asociația noastră este afiliată la această Uniune care este o comuniune a asociațiilor de aceeași natură a foștilor deținuți politici din statele excomuniste și în plus Președintele Asociației noastre este pentru a doua oară ales președinte al acestei Uniuni.

Dacă ONU nu are personalitate juridică în țara noastră dar noi suntem membri ai acestei asociații trebuie să desființăm orice plăcuță ONU și in extenso în engleză!

Vedeți cât de absurdă este susținerea reclamantului acceptată cu entuziasm de Instanța de fond despre care am arătat în ziare, interviuri și presă că este unul din ultimii judecători "pe puncte" adică fără studii liceale pe care îl avem ca moștenire din blestematul regim bolșevic iar rămas sechele.

Rog să ne admiteți apelul și să admiteți acțiunea menținând în final că Octavian Rădulescu, cu ură nemăsurată împotriva Conducerii alese a AFDPR ne-a făcut nenumărate procese, care însumează sute de foi de hârtie cu caracter șicanator și răzbunător.

PREȘEDINTE,
Constantin Ticu Dumitrescu

SECRETAR,
Ștefan Popa

PARTIDUL LIBERAL CREȘTIN DECLARAȚIE

Partidul Liberal Creștin consideră că aplicarea Legii 42/1992 a adus, pe lângă efectele sale pozitive, și un număr mare de abuzuri, de însușiri frauduloase ale unor titluri, bunuri și servicii de către o serie de impostori. Acestea au fost posibile atât din cauza unor chestiuni ce țin de formularea legii, cât și din a ilegalităților comise de cei însărcinați cu aplicarea ei.

Modificările propuse de actualul guvern s-au dovedit însă a fi negative prin consecințele lor. Ele aduc cu sine degradarea a tot ceea ce a fost înalt și curat în răscoala națională împotriva comunismului, care este tratată ca o lovitură de stat. Ele au și defectul de a stabili recompensa morală și materială nu după faptele participanților la răscoală, ci după efectele fizice pe care le-au produs acțiunile agenților sistemului comunist (moarte, rănire, traume datorate bătăii).

Trebuie să se înțeleagă faptul că în acele clipe la Timișoara și la București,

cel puțin, au existat *eroi* și unii trăiesc încă, chiar dacă acum au idei și comportamente diferite.

Salutăm decizia primului ministru de a retrage din dezbaterea parlamentară proiectul său de modificare a legii și considerăm că este necesară o nouă abordare a legii. Ea trebuie să pornească de la o definire corectă a răscoalei naționale care a produs dezintegrarea sistemului comunist, să stabilească o ierarhie națională a acțiunilor participanților și să o pună în legătură cu o ierarhie a recompenselor morale și materiale acordate, acceptabilă pe plan național.

Partidul Liberal Creștin își manifestă disponibilitatea de a participa la elaborarea modificărilor legii prin reprezentanți care au trăit experiența luptei de dărâmare a sistemului comunist în decembrie 1989.

BIROUL EXECUTIV AL
P.L.C.

PREȘEDINTE,
RADU CIUCEANU

România socială, azi - în vederile unui sociolog român* -

Jaf, devastare, raid

Perioada de după 1989 este atât de puțin cercetată în profilul și configurația sa integrală, încât te întrebi pe ce se reazemă politicile "reformei", dincolo de "voința abstractă" a guvernelor. Trebuie să desființăm statul comunist, s-a strigat, și s-a trecut la o copleșitoare ofensivă împotriva statului, iar un partid etnocratic, precum UDMR, a susținut chiar desființarea "statului-națiune".

Printr-o asemenea poziție România se află în plină filosofie politică de tip Kominternist, în temeiul căreia se susținuse că statul român nu este un stat național, ci imperialist. Cea mai severă poziție politică după revoluție a fost, cum era de așteptat, aceea referitoare la proprietate. Trebuie să desființăm proprietatea socialistă, s-a spus, și, în chip straniu, s-a trecut, nu pur și simplu la schimbarea tipului de proprietate, ci, de-a dreptul, la o depozitare a muncii naționale însăși de "capitalul" acumulat vreme de 50 de ani de teribilă încordare. Proporția acestei depozitări a atins pragul de 85%, ba chiar, după estimările noastre, de 94% din totalul averii naționale. Te poți întreba pe bună dreptate, cui aparține, de fapt și de drept, această uriașă avere. Avera României nu aparține statului comunist, s-a spus, dar s-a procedat la suspendarea oricărui raport de participare a muncii naționale, deci a poporului român, la averea pe care tocmai el o produsese. Dacă averea nu este a muncii naționale, atunci a cui este? A FPS-ului, s-a spus. Dar cine este FPS-ul?! Un organism care a organizat exact procesul depozitării muncii naționale de averea națională în numele Reformei și al Privatizării. Reforma și

Privatizarea au devenit doi "zei" sub a căror ascultare oarbă au fost aduse toate forțele organice ale societății reale. În scurtă vreme, FPS-ul s-a dovedit a fi mai rău decât statul comunist, căci acela organiza procesul de acumulare centralizată, în vreme ce acesta (Fondul) organizează procesul de "împărțire" arbitrară, adică de expropriere, nu a statului, ci a muncii naționale însăși de ceea ce îi aparținea doar ei, de fapt și de drept: capitalul social acumulat, în condițiile în care nimeni altcineva, nici un alt factor, nu contribuise la această extraordinară acumulare. Privatizarea s-a confundat cu jaful, Reforma cu devastarea, Politicile bancare cu raidul.

Jaf, devastare, raid, iată cele trei componente ale tranziției în România "reformatoare" postdecembristă. Cine este agentul care a inițiat și a întreținut aceste trei "procesuri"? Oligarhia politică. Corpurile profesionale, inteligența și averea națională (sau capitalul) au fost supuse unor presiuni extraordinare, care amenință însăși ființa națională a acestui popor. Nu e de mirare să constatăm, de pildă, că cele trei "rezerve" de care depinde apărarea strategică a țării - cerealele, petrolul și voința națională - au fost coborâte la un prag de alarmă. Lichidarea administrativă, înstrăinările, decapitalizarea sunt procedee în uzanța reformei. Toate acestea ne obligă să ne întrebăm care sunt caracteristicile societății românești și ale economiei reale în perioada ultimilor șapte ani. S-a schimbat ceva cu adevărat după noiembrie 1996, așa cum s-a spus? Guvernul Ciorbea a susținut că "națiunea română consumă mai mult decât produce" și în temeiul acestei afirmații cel puțin bizare s-a trecut la politica "porților deschise" și a întreprinderilor închise și vândute necondiționat. Și totuși, așa cum reiese din analizele senatorului Varujan Vosganian, întreprinderi trecute pe lista lichidărilor (cazul Fortus S.A.) sub motiv că ar avea datorii la stat (în cazul în speță, datoria acuzată era de 20 miliarde lei), s-a dovedit că erau creditoarele statului (acesta datoră societății Fortus S.A. 40 miliarde lei).

O altă întreprindere aflată pe lista lichidărilor administrative, PETROTEL, nu înregistrase până în 1995, conform aceleiași surse, pierderi, ci profit. Este clar că expertizările sunt dubioase și, în orice caz, conțin falsificări generatoare de catastrofe, devoalând fața devastatoare a reformei. Căci devastare se numește acțiunea de închidere a unei uriașe companii industriale. Mai apoi, orice om de bun simț se poate întreba ce s-a făcut cu acumulările redistribuției forțate a celor patru ani de guvernare pedeseristă care a aplicat un regim fiscal atât de împovăraător încât întreprinderile au fost silite la o redistribuție de tipar tributual. Nu este întâmplător că ele au ajuns la datorii uriașe pe fondul întreținerii unui capitalism fiscal aberant și a unor blocaje financiare care au stopat aproape recapitalizarea întreprinderilor. Ca să înțelegem lucrurile să ne întoarcem cu doi ani și să examinăm un caz luat la întâmplare. Vom sesiza, în acest fel, mecanismul de exploatare nemiloasă a "întreprinderilor" și totodată vom înțelege că guvernul Ciorbea n-a schimbat nimic în favoarea muncii, și cu atât mai puțin în favoarea capitalului autohton, căci, prin politica lichidării administrative, combinată cu politica porților deschise, a creat terenul pentru o rapidă înstrăinare a unor părți însemnate din economia națională către firme străine.

Un capitalism fiscal prelungit

Pentru a lămurii lucrurile în privința caracteristicilor capitalismului românesc pe care-l generează reforma, să pornim de la un caz concret, prezentat cu ani în urmă de presa Reformei. Este vorba despre cazul SUROM-Topoloveni (vechea Întreprindere de autoturisme Pitești), care ilustrează caracterul de capitalism fiscal al ordinii economice din România.

1. O tonă de oțel, plătită la COS Târgoviște, în 1994, cu 6 milioane de lei, ajungea la peste 50 milioane de lei (grație prelucrării). Prin urmare; industria sporea de aproape zece ori

valoarea tonei de oțel.

2. Iată, însă, ce efecte putea să aibă, la vremea respectivă, presiunea fiscală, asupra industriei românești.

Pentru o mașină cumpărată din străinătate, de ex. (de sudat tije și supape), prețul importului era de 300 milioane de lei.

"Prețul guvernului" (prin ordonanțe și reglementări) a mărit costul acelei mașini importate la 389 de milioane de lei; 89 milioane în plus au reprezentat "plata către stat" sub formă de taxe vamale și TVA.

Din 1990 până azi, spune directorul tehnic, Dumitru Ilie, statul nu ne-a dat nici un leu. Dar, în fiecare lună suntem supuși unor presiuni fiscale constante, conchide managerul tehnic al respectivei întreprinderi.

Iată, acum, ce impozite plătea lunar, SUROM-Topoloveni:

- 1% era "impozitul" pentru țărânie (8-10 milioane lei);
- 1% era "impozitul" pentru știință și cercetare (8-10 milioane lei);
- la acestea se adaugă cota parte din profit dată la FPS (70%) și FPP (30%) care atingea, cum se știe valoarea de 40% din total profit.
- CAS, adică 25% din fondul de salarizare;
- ajutor de șomaj: 5%;
- impozite pe salarii;
- TVA, taxe vamale;
- amenzi la Garda financiară;
- dobânzi bancare.

Prin urmare, conform Legii 58/1991 și Legii 12/1991, presiunea fiscală, ceea ce este, de fapt, exploatarea fiscală a muncii industriale, se ridică la 64% din profitul unei întreprinderi (impozitul pe profit plus partea de 40% din profitul net transferat în mod forțat către Fonduri).

Care este deci "beneficiul net" al întreprinderii? Ce-i mai rămâne ei și oamenilor de aici? Cu ce fonduri poate fi restructurat procesul tehnologic?

3. Cine întreține acest sistem? Birocrația incompetentă, oligarhia politică, mașina de spoliere. Și, într-adevăr, numai cota cedată fondurilor "proprietății", împreună cu impozitarea, reprezintă, precum s-a arătat, 64% din profitul net al unei întreprinderi.

* Sociologul Ilie Bădescu va semna un serial în paginile săptămânalului nostru, cu titlul "România socială, azi". În numărul acesta propunem cititorilor un fragment mai lung. Facem precizarea că materialul cuprinde, spre finalul său, considerentele d-lui Ilie Bădescu asupra politicii de care este nevoie pentru scoaterea României din criza prelungită, în care a alunecat cu ajutorul mai tuturor guvernelor de până astăzi.

Lumea politică

Prin urmare, munca industrială este supusă atât exploatareii comerciale, cât și exploatareii fiscale într-un grad care descurajează orice inițiativă în cadrul industrializării românești. Se putea consemna, iată, un conflict clar între *orientarea corporatistă* a întreprinderii (a-și regla singură problemele) și *orientarea oligarhică a Clasei guvernante* (deci a Reformei) combinată cu *orientarea etatistă a Birocrației redistributive*. Prima (întreprinderea) este susținută de tehnologia industrială (încă nu de corporația profesională) și reprezintă capitalismul managerial (sau directorial). Îl mai putem denumi și *capitalism tehnocratic* diferit totuși de cel al tehnoproducturii. Cealaltă este susținută de o birocratie specială, adică de o "clasă formată din oamenii birourilor". Capitalismul promovat de această orientare poate fi denumit *capitalism fiscal* sau *oligarhic*. Conflictul principal, astăzi, este între cele două capitalisme. Nu ne putem grăbi să condamnăm nici "sistemul Văcăroiu", cum face guvernarea actuală, pentru că problema principală e legată nu de acumulările forțate inițiate de acea guvernare, ci de ce se făcea cu enormul "capital fiscal" astfel constituit.

Dacă este adevărat că Guvernul hotărâse să pună la dispoziția agenților economici din industrie credite cu dobândă de 70% (valoare totală: 300 miliarde lei), atunci putem spune că de fapt Guvernul acționa, pe căile lui, pentru susținerea *capitalismului de tehnoproductură*, având grijă, însă, evident, să mențină astfel în poziție de arbitru un *grup oligarhic*, adică un fel de *corp de politicieni ai industriei*, care de fapt alcătuiau o "pură clasă politică". Această oligarhie economică avea și are nevoie de "clasa oamenilor birourilor".

În fond, cum lucrează această "oligarhie politică"? Reiese din ce spunea, la vremea respectivă, Dumitru Popescu, ministrul Industriilor:

"... sunt peste 300 de societăți care nu au probleme financiare, pentru ce să ia credite? Vor lua cei care au nevoie. Vom analiza (chestiunea) în Guvern, (împreună)

cu băncile comerciale. Fondurile pentru industrie, în proporție de 90% ..., sunt asigurate de Banca Comercială Română. BCR este practic banca industriei" (din RL, 12 mai 1994). Sunt clare, deci, și mecanismul și forța din spatele lui: *băncile și oligarhia politică* (clasa dirijistă).

Prin urmare, iată forțele care mișcau și încă mișcă "sistemul": clasa tehnocrației (industriale) sau a "directorilor" (capitalism de tehnoproductură); clasa politică (oligarhie politică); băncile (oligarhie financiară); clasa oamenilor birourilor sau birocratia.

Soarta capitalismului românesc se va juca pe alianțele și conflictele lor. Corpurile profesionale sunt încă dezorganizate. Guvernul Ciorbea a declarat război clasei directoriale (capitalism de tehnoproductură), pe care o acuză de incapacitate managerială. Cum clasa directorilor nu are un suport în organizația corporatistă, căci întărirea acesteia a fost sistematic descurajată de "reformatori", ea nu se va putea apăra nici pe sine și nu va putea apăra nici interesele industriei. În felul acesta, industria românească se dovedește complet dezarmată în fața acțiunilor "reformatoare" ale guvernului.

Din 1700 de unități aferente Ministerului Industriei în 1994, la 830, se constituiseră Adunările Generale ale Acționarilor, până în 1994. Abia acestea ar fi putut trezi o forță nouă: "*forța corporatistă*". Când și dacă ele se vor unifica cu clasa tehnoproducturii, atunci se va naște o orientare corporatistă în România. Per total, însă, tensiunea de bază, în România, va rămâne încă aceea dintre capitalismul tehnocrației și capitalismul fiscal ceea ce arată că ne aflăm într-o curioasă "eră fiscalistă" sau "mercantilistă" susținută de puterea bancară și încă îndepărtați de "era corporatistă".

Națiune consumatoare sau oligarhie parazitară?

Guvernul Ciorbea a afirmat, în mod straniu și în afara oricăror considerații de sociologie și de știință economică (oricât ar fi aceasta de

îngăduitoare) că "națiunea română consumă mai mult decât produce". Această afirmație aruncă întreaga responsabilitate a "spolierii" succesive a poporului român pe seama poporului însuși. În realitate deficitul la care se referă premierul Ciorbea este rezultatul politicilor de masivă deviere de capital național de la întreprinderi și, deci, de la "corporații" spre cei ce "împart" (grupul politic, bancherii și capitaliștii creditelor speculative). Este suficient să ne amintim că în baza Legii 15/1990 (valabilă și astăzi), capitalul social fusese repartizat regiilor autonome (50%) și societăților comerciale (50%). Capitalul acestora a fost împărțit în proporție de 30% cetățenilor (ca acțiuni gratuite acordate). Iată, însă, că prin Hotărârile de guvern nr. 26/1992 și 500/1995, guvernarea au reevaluat capitalul de 100 de ori, dar "dreptul" acționar al cetățeanului de numai 40 de ori. Dacă luăm în calcul valoarea de atunci a unei acțiuni (25 000 lei) și evaluăm pierderea (deficitul) provocată de subevaluarea indusă prin ordonanțele guvernului, obținem $25\,000 \times 60 = 1\,500\,000$, per individ. Deficitul cauzat celor 18 milioane cetățeni care, conform legii, dispunea de "dreptul" de proprietate acordat de Legea 15, se ridică la $1\,500\,000 \times 18\,000\,000 = 27\,000$ miliarde lei, ceea ce reprezintă 18% din capitalul societăților comerciale. În realitate, așadar, din cele 30% cât ar fi trebuit să "primească", cetățenii au mai primit 30% - 18% adică 12% ceea ce, raportat la totalul capitalului social românesc (al regiilor și al societăților) reprezintă 6%. Unde s-a dus diferența de 18%? Prin urmare, raportul de participare a muncii naționale la "beneficiile" și "veniturile" averii naționale este de numai 6%. Se poate spune, în temeiul unui asemenea raport, că "națiunea consumă mai mult decât produce", cum a spus primul ministru Ciorbea? Să presupunem că și-ar fi dublat, triplat, înzecit consumul. Nici atunci nu ar fi ajuns să consume mai mult decât produce, pentru că 40% din veniturile averii naționale încă ar fi rămas sub controlul statului (așa cum reiese de altminteri, din Legea 58/91 care prevedea că 40% din

profiturile nete revine fondurilor și numai 10% din profit revine salariaților). În realitate, însă, munca națională are acces în proporție de 6% la aceste venituri, raportul real de participare a salariaților la profit fiind de numai 10%, tot restul (după ce se scad investițiile și amortizările) prăpădindu-se:

- a) prin proasta gestiune;
- b) prin mecanismele jafului;
- c) prin costul birocratiei;
- d) prin și pentru plata consumului parazitar al păturii superpuse create exact de Reformă și de noul regim politic impus României. Fiindcă, iată, dacă nu știm cât este *îmbogățirea* pe seama "capitalului", am aflat cât reprezintă ea pe seama "muncii", a drepturilor acesteia, de vreme ce din 15% cât era partea ei din capitalul social total, i-a mai rămas 6%, restul fiindu-i "furat" prin legile Reformei (cele două hotărâri de guvern din 92 și 95).

Reforma (legiurile ei) a creat un "sistem" care poate devia veniturile capitalizate ale muncii naționale spre a intra în posesia unei "oligarhii". Fiindcă, veniturile astfel deviate n-au fost transformate nici în fonduri investiționale, ba dimpotrivă, întreprinderile au fost și ele îndatorate, astfel că astăzi vine Guvernul Ciorbea și dintr-o "propoziție" anulează demnitatea unui popor (odată cu adevărul lui) și demnitatea unei industrii, pe care o acuză de incapacitate, închide întreprinderi-pivot, ba chiar admite *înstrăinarea* unor întreprinderi strategice românești, ceea ce deja ne îndeamnă să ne întrebăm cât este *reformă* și cât este război economic în România postdecembristă.

Oricum, jignirea adusă unei "națiuni" are, ca efect sigur, o bună camuflare a jafului, lenei și nerușinării oligarhiei reformatoare, constituindu-se într-un start malefic pentru o politică de lichidări și vânzări necondiționate de întreprinderi, adică pentru acțiuni de înstrăinare a unor părți mici sau mai mari din averea României. Aceste aspecte ne obligă să examinăm, cel puțin principal, criteriile care ne îngăduie să distingem între reformă și război economic.

(urmăre în nr. viitor)

Ilie Bădescu

Semper Poesis - Basarabia mea

urmare din numărul trecut

Studentii de la Litere au reușit să Sarboreze doliul la intrarea în facultate. A fost o încordare fără seamăn, dar sub toate amenințările, conducerea legionară n-a reușit să afle cine au fost curajoșii făptuitori. Bănuiala cădea asupra multora, printre care și asupra basarabenilor.

Se ardeau cărțile lui Sadoveanu, deși acesta figura în programa analitică a Ministerului Educației Naționale. Epitete dintre cele mai vulgare erau proferate la adresa acestui creator de frumuseți unice în literatura română.

Trebuia să facem cunoscute din timp titlurile lucrărilor noastre pentru tezele de licență. La Istoria literaturii române moderne (catedra profesorului D. Caracostea) m-am înscris cu o temă cuprinzătoare asupra operei lui Sadoveanu. Am fost chemată la profesorul Caracostea, care mi-a spus pe un ton părintesc: "Domnișoară, văd că v-ați mutat de la Universitatea din Iași și că sunteți din Basarabia, vă dau dreptate că v-ați ales pe Sadoveanu, eu însumi îi sunt admirator și prieten, dar nu vedeți ce se petrece, nu vedeți că suntem la fiecare oră de curs supravegheați și urmăriți "ce" și "cum" spunem? Vă rog foarte mult să renunțați la Sadoveanu, vă atrageți numai ura lor și ne puneți și pe noi în încurcătură.

I-am răspuns foarte hotărât că nu renunț la Sadoveanu.

- Bine, bine ... dar în cazul acesta vă rog foarte mult să vă alegeți un roman, o povestire de a lui Sadoveanu, nu ne trebuie

- Cum, l-am întrerupt eu - pentru o teză de licență, un roman, ori o povestire?!

- Vă rog, nu vrem să avem de-a face cu ei, doar așa să-i mai domolim.

Am ales o carte puțin discutată, dar care mi se păruse a spune foarte mult despre autorul însuși - "Noptile de Sânziene".

Sustinerea tezei a avut loc cu mult timp după ce, în urma rebeliunii din ianuarie 1941, legionarii au fost îndepărtați de la conducere, totuși mi s-a promis de către cei care acum se autointitulau doar - "adversarii lui Sadoveanu" - chiar înainte de a intra în sala de curs - că s-au pregătit să-mi desfășoare lucrarea și pe Sadoveanu. Ca niciodată, profesorul D. Caracostea, invitându-mă alături de el la catedră, după cum era obiceiul, a găsit de cuviință să facă o introducere nu prea plăcută pentru mine, spunând că din păcate nu a citit lucrarea mea, dar nu crede că puteam, prin romanul ales, să aduc vreo idee originală asupra literaturii lui Sadoveanu.

Aveam sala în față și-i vedeam pe inamici jubilând.

- Începeți, Domnișoară - pe un ton cam plictisit își termină profesorul discursul.

Nu eram în stare să citesc.

- Citiți, Domnișoară, - repetă el, iritat.

O, glasurile oamenilor! ... M-am gândit în sinea mea ... și ca de-atâtea ori mi-am regăsit seninul în noianul de frumuseți ce-l luasem cu mine din Basarabia mea. Având cu mine și cartea lui Sadoveanu și cum știam pe dinafară la ce pagină sunt fragmentele de neîntrecut farmec al măiestriei lui Sadoveanu, ca o invitație într-o lume a visării, am început să citesc

din Noptile de Sânziene. Pentru că asemenea nopți există cu adevărat ... pentru că și pe meleagurile mele natale - țărani și toți cei ce iubesc pădurea trăiesc asemenea clipe de reverie - aievea - și numai Sadoveanu a trecut această vrajă în paginile unei cărți spre nemurire. Și am dat citire lacrimii mele. Succesul a fost deplin, profesorul declarându-mă din acel moment un colaborator la "Revista Fundațiilor Regale" al cărei director era, prezicându-mi un viitor plin de realizări pe tărâmul literaturii... ceea ce nu avea să se întâmple.

În 1942, printre studenții merituosi premiați de Universitatea din București, am figurat și eu la Facultatea de Litere, spre marea dezamăgire a celor care doreau să mă "desființeze".

Eram în plin război alături de Germania nazistă, ceea ce n-ar fi putut să bucure pe nimeni, dar faptul că Basarabia fusese eliberată a stârnit un entuziasm general.

Mulți dintre basarabenii refugiați se întorceau spre pământurile lor natale, sperând să-i regăsească pe cei apropiați ce nu au mai putut să plece sau care de bună voie rămăseseră la vetrele lor. Mama mea a fost și ea printre primii ce se întorceau acasă.

Chișinău... Ruine, Dispăruți... Deportați în Siberia sau în alte colțuri îndepărtate ale U.R.S.S., de care nimeni nu mai știa nimic.

Tatăl meu primise și el aprobare de plecare în România, dar fratelui meu nu i s-a aprobat și a fost ridicat cu puțin timp

înainte de începerea războiului. Atunci au fost ridicați în special foarte mulți tineri.

Rude, mai apropiate sau mai depărtate, prieteni, cunoștințe, precum și o mare parte din profesorii pe care i-am avut la liceu au fost deportați în Siberia.

Una dintre surorile mamei mele, Alexandra, despre care am mai amintit, a fost bruscată pentru că a refuzat să le spună copiilor - la școala unde fusese angajată ca profesoară - că nu există Dumnezeu. Supusă unor batjocuri inimaginabile pentru credința sa, după cum a aflat mama mea, ea a dăruit unor tineri tot ce avea și a plecat de acasă.

Mama a început s-o caute pe la mănăstiri, dar și acolo n-a dat decât de urmele unor alte batjocuri. N-a mai găsit-o. Așa a plecat în lume neprihănită Alexandra, sora mamei.

Casa noastră a fost distrusă în timpul bombardamentelor, precum și o parte din cartier. Mama n-a mai dat de nici un vecin - de unii a aflat că fuseseră deportați, dar cei puțini care mai rămăseseră, n-au scăpat cu viață.

Casa bunicii din Hâncești și o parte din vie au ars.

Se făceau cercetări în legătură cu tinerii deportați, mai ales că armata română trecuse Nistrul și se puteau afla mai multe în legătură cu trenurile ce transportau pe cei sortiți deportării. Din cercetările efectuate dincolo de Nistru a reieșit că ultimul tren încărcat mai ales cu tineri din Basarabia fusese bombardat și că n-ar fi scăpat nimeni.

Veronica Russo

Securitatea complexă

(continuare din pag. 2)

în special radioactivitatea apelor, solului și subsolului, inclusiv prin deversări sau depozitări de deșeuri radioactive și altele), lipsa amenajărilor cursurilor de apă pentru prevenirea inundațiilor catastrofale etc. ("Totul a ieșit bine din mâinile naturii mame pentru a degenera în mâinile omului" - J.J. Rousseau).

4. *insecuritatea agro-alimentară* (incapacitatea lucrărilor la timp a pământului, criza de produse agro-alimentare de strictă necesitate, secete și/sau ierni prelungite, insuficiența sau absența sistemelor de irigații, insuficiența apei potabile, restrângerea continuă a suprafețelor agricole, folosirea abuzivă și iresponsabilă a produselor chimice - îngrășăminte, antidăunători etc. -, calamități naturale - ori provocate! - repetate etc.);

5. *insecuritatea informațională*, care poate cauza - pe lângă efectele benefice indiscutabile - imense prejudicii sistemului de siguranță națională,

sistemului bancar, cercetării științifice, economiei etc.;

6. *insecuritatea față de crima organizată* (acțiuni teroriste, trafic de arme, stupefiante, substanțe radioactive, spălarea banilor murdari, falsificarea de monede și înscrisuri cauzatoare de prejudicii, inclusiv de pașapoarte și alte documente de călătorie, activitatea nocivă a sectelor și, înainte de toate a fundamentalismului islamic, reglarea de conturi între grupări de tip mafiot și activitatea violentă a acestora pe teritoriul național, răpirea de persoane etc.);

7. *insecuritatea culturală*, determinată de acțiunile împotriva patrimoniului național (vestigii istorice și opere de artă, manuscrise rare și ediții princeps - distruse, vătămate, furate ori falsificarea acestora etc.), racolarea masivă a valorilor umane - creatori, cercetători, inventatori, producători - din rândul savanților, compozitorilor, interpreților lirici și instrumentiști, actori, regizori, artiști plastici - pictori,

sculptori, dirijori, antrenori și sportivi de înaltă performanță ș.a.;

8. *insecuritatea democratică și a drepturilor omului*, amenințată de acțiuni și măsuri extremiste, manifestări cu profund caracter dictatorial - totalitar, incitări fașiste la nesupunere civică și la nerespectarea legilor și statului de drept, activități irendentist-revizioniste, de ură și intoleranță etnică și rasială, încălcarea gravă a drepturilor fundamentale ale omului, inclusiv prin ignorarea, condiționarea sau restrângerea abuzivă a exercitării acestora etc.

Aceste elemente sectoriale ale insecurității, fără pretenții de tratare exhaustivă, le regăsim cu inerente particularități - ca dimensiune, grad de pericolozitate și diversitate - în evasitotalitatea țărilor. De aceea și lupta împotriva celor cu întindere și efecte transnaționale cere o concepție unitară, coerentă și solidară de acțiune din partea comunității internaționale.

Însuși conceptul de securitate internațională subînțelege - în opinia noastră - un sistem încheiat, care să încorporeze toate formele de securitate sectorială: politico-militară, socială, ecologică,

alimentară, informațională, cultural-științifică, democratică și drepturile omului, inclusiv demografică (determinată de amenințarea previzibilă a exploziei demografice și de pericolul unor migrațiuni în masă din țările sărace ori suprapopulate către țările bogate sau cu o densitate scăzută de locuitori, dar și de insecuritatea ce amenință multe state, chiar regiuni ale TERREI, din cauza persecuțiilor rasiale, etnice, religioase, foametei, șomajului, lipsei de apă potabilă sau a insuficienței alarmante a acesteia. Ar merita, poate, să nu neglijăm nici creșterea alarmantă a insecurității rutiere.

Sfidare multilaterală adresată omenirii prin apariția și sau amplificarea la cote îngrijorătoare a unei varietăți de surse reale sau potențiale de insecuritate gravă, trebuie tratată astăzi în termeni noi ai securității complexe. Este datoria tuturor factorilor implicați în procesul de evaluare periodică a evoluției societății umane interne și internaționale, să purcedă cu înțelepciune și responsabilitate la cuvenita examinare plurisectorială și să propună/adopte măsurile ce se impun cu necesitate. Cu cât o vor face mai repede și eficient, cu atât va fi mai bine.

RELIGIA ȘI PACEA

Istorie, conceptualizări și ipoteze de lucru

urmare din numărul trecut

Biserica și religia au ajutat la erodarea regimurilor totalitariste, mobilizând societatea civilă la lupta anticomunistă. În Cehoslovacia, a apărut o organizație **Pax in Terris** (în fapt, o adevărată biserică "paralelă"), iar reprezentanții catolici și protestanți au participat la mișcarea "Cartei 77". Cardinalul Tomashek a adoptat o atitudine combativă, devenind simbolul unității dintre slovaci și cehi. Pelerinajul de la Velehrad (1985) a reunit 150.000 de catolici cehi și slovaci, cu ocazia aniversării a 1100 de ani de la moartea Sfântului Methodiu. Cardinalul Tomashek a fost o figură marcantă a opoziției anticomuniste cehoslovace alături de liderul "revoluției de catifea", Vaclav Havel.

Semnificativ este faptul că prima personalitate care a vizat Cehoslovacia după 1989 a fost Papa Ioan Paul al II-lea. Politica religioasă a statului cehoslovac s-a îndreptat spre restabilirea relațiilor cu Vaticanul (30 iunie 1990), iar o nouă lege privitoare la libertatea religioasă a fost adoptată la 4 iulie 1991, ca și o lege pentru retrocedarea averilor bisericesti confiscate după 1950.

În Polonia, după victoria Solidarității în alegerile din mai-iunie 1990, Biserica catolică poloneză s-a implicat în viața publică. Prin legea asupra religiei (17 mai 1989), Biserica catolică a devenit o instituție socială, politică și

economică, creându-se o comisie mixtă guvern-biserică având un caracter permanent.

Relațiile cu Sfântul Scaun au fost restabilite la 17 iulie 1989, prin numirea monseniorului Jozef Kowalczyk ca nunțiu apostolic.

În România, Patriarhul Teoctist a anulat la 6 ianuarie 1990, în numele sinodului ortodox: "toate sancțiunile și interdicțiile dictaturii impuse **Bisericilor** din rațiuni politice.

România a restabilit relațiile cu Vaticanul, în martie 1990. Papa Ioan Paul al II-lea a numit 12 episcopi, 5 de rit bizantin (greco-oriental) și 7 de rit latin. Sub presiunea disidenței Doina Cornea, greco-catolică, membră a Consiliului Frontului Salvării Naționale, a fost abrogat Decretul din 1948 care interzicea activitatea Bisericii greco-catolice. Statul român a recunoscut trei episcopi greco-catolici numiți de Sfântul Scaun și a recunoscut gradul de arhiepiscop al episcopului Alexandru Todea. Dar decretul din 1990 "nu s-a angajat în a restitui proprietățile confiscate și utilizate de ortodocși". De aici au decurs momente de violență dintre ortodocși și greco-catolici, un asemenea incident având loc la Baia Mare pe 11 noiembrie 1990.

Recent, un proiect de lege a fost adoptat de Senatul României privind retrocedarea unor biserici din mediul rural către Biserica greco-catolică.

În opinia unui înalt ierarh ortodox, Bartolomeu Anania, decizia Senatului: "de a provoca ingerințe ale statului de drept în relațiile interconfesionale se cere întâmpinată de majoritatea ortodoxă nu numai cu proteste, ci și cu îngrijorare". Arhiepiscopul Clujului avertiza că relațiile dintre ortodocși și greco-catolici din mediul rural ar putea crea "stări conflictuale generalizate, de ale căror imprevizibile urmări se fac răspunzători atât inițiatorii legii, cât și cei care au votat".

La rândul lui, episcopul Andrei de Alba-Iulia susține că "legea este profund neconstituțională, Constituția din 1991 garantând autonomia Bisericii și nu îngăduie imixtarea puterii seculare în viața acesteia".

În Federația Rusă, dialogul interconfesional s-a restabilit prin reluarea raporturilor cu Vaticanul în octombrie 1990. Tot în octombrie 1990, a fost votată o lege care acorda noi libertăți bisericilor, iar prin articolul 5 se separa Biserica de Stat, iar acesta din urmă nu organiza nici o propagandă ateistă. S-a creat un "Comitet pentru probleme religioase", pe care Occidentul l-a apreciat ca "expresia promovării unui naționalism ortodox rus, anticatolic și antiprotestant".

Consiliul din 1988 al Bisericii Ortodoxe l-a ales ca Patriarh pe Alexei al II-lea care s-a confruntat cu schisma ucraineană, Kievul proclamându-și

autocefalia în 1991. Iar în chestiunea autocefaliei bisericii basarabene, Moscova a încercat să țină sub jurisdicția sa Mitropolia de la Chișinău.

În Ucraina, catolicismul de rit oriental s-a dezvoltat foarte mult în partea sa occidentală. Biserica ortodoxă autonomă ucraineană a pierdut treptat parohiile sale în Galiția, în profitul "uniților" cu Roma (n.n. biserica ucraineană greco-catolică a apărut prin Uniunea de la Brest).

Mișcarea naționalistă ucraineană (**Roukh**) a încercat să stăvilească penetrația Vaticanului în Ucraina occidentală. Bielorusia s-a confruntat cu o situație specială în relația ortodocși-catolici.

Biserica catolică de rit oriental a Rusiei Albe a fost suprimată, iar restaurația sa a avut loc la 6 august 1990. După aceste momente, catolicii bieloruși și-au întărit raporturile cu cei polonezi, iar diocesele din Polotsk și Moghilev sunt aproape în integralitate catolice.

Dialogul interconfesional a fost activizat prin constituirea unui nivel instituțional în care Consiliul Ecumenic Mondial (creat în 1948) ocupă un loc central.

Recent, între 23 și 28 iunie 1997, la Graz (Austria) a avut loc a doua Reuniune Economică Europeană prin lucrările Conferinței Bisericilor Europene și Consiliului Conferințelor Episcopale Europene.

Constantin Buchet

Bartolomeu Valeriu Anania. Cartea lui Iov, Editura Anastasia, București, 1996

Editura Anastasia, pe care o cunoaștem ca for consacrat credinței creștine, a inaugurat o colecție proprie menirii ei "Biblia comentată".

În cadrul acestei colecții a apărut și "Cartea lui Iov" cu edificatorul subtitlu: "Versiunea revizuită după Septuaginta, redactată și comentată de Bartolomeu Valeriu Anania, sprijinit pe numeroase alte osteneli".

Suntem lămuriți că autorul este chiar P.S.S. Bartolomeu, Episcop al Clujului, care se dovedește, astfel, odată mai mult, că e un venerabil apostol al credinței.

Cine este Iov în viziunea autorului aflăm de la primele

rânduri ale introducerii: "În părțile răsăritului a trăit cândva bogatul, puternicul, neprihănitul și dreptul Iov, un adevărat principe al ținutului Uz, regiune situată la hotarul dintre Idumea și Arabia".

Ce l-a determinat pe autor să se consacre acestui text, găsim în aprecierea: "Aceasta este Cartea lui Iov, în 42 capitole, capodopera poetică a Vechiului Testament și una din cele mai tulburătoare ale literaturii universale".

E adevărat că a fost și rămâne tulburătoare, dar în versiunea P.S.S. Bartolomeu, ea este și plină de farmec, dovedind o dată mai mult că valorosul nostru ierarh este și un talentat

scriitor.

Pentru a ne convinge de superioritatea stilistică a operei, reprodus un text din "Biblia Regele Carol II", realizată de Pr. Vasile Radu și Gala Galaction, privind preaslăvirea lui Dumnezeu: "el mută munții din loc și ei nu prind de veste; El îi răstoarnă în mânia Lui; El zguduie pământul din așezarea lui; așa încât stâlpii lui se clatină; El poruncește soarelui și soarele nu mai răsare și pune stele sub pecete; El singur întinde cerurile și umblă pe deasupra norilor". (IX, 5-8)

Citim acum versiunea P.S.S. Bartolomeu: "Cel ce-nvește munții fără ca ei s-o știe, Cel ce-n mânie-i surpă, Cel ce

pământu-l face să joace în temelii, să tremure din stâlpi, El, Cel ce suflă-n soare și acesta nu răsare și stelele le pune deasupra-le pecete, Cel ce prin sine însuși tot cerul l-a întins și umblă ca-n câmpie pe valurile mării".

Rămânem deplin convingși că în prezenta operă, citim aceleași adevăruri de credință, dar cu un farmec deosebit, încât puterea noastră de credință sporește și simțim înălțarea sufletelor.

Dumnezeu să învrednicească pe P.S.S. Episcopul Bartolomeu spre a mai realiza opere de acest gen.

Pr. Dr. I.O. Rudeanu

poesis

Constantin Radu-Maria

Dedublare (I)

În marginea orașului, la ceas târziu
Mi-am furișat pașii prin mahalaua bețivă,
Pe când aerul se făcea străveziu
De-atâta neliniște, de-atâta derivă.

Din speluncă-n speluncă am umblat
Să te caut, alter ego probabil.
În umbrele nopții mi-am amestecat
Umbra trupului meu vulnerabil.

Ah, noaptea crudă, de cuțit sfâșiată,
Lugubră obsesie a unui coșmar,
Când ne-am recunoscut în lumina trădată,
Cu fețele noastre livide, de var.

Ah, noaptea aceea a cuțitelor lungi,
În strada neștiută, departe.
Erau zvonuri de muzici prelungi
Și atingeri și șoapte de moarte.

Tu, Celălalt, m-ai tras la o parte.
Erau zvonuri și șoapte și-atingeri
Dar poate-am visat, poate-am citit
Într-o carte
Despre crima-ntâmplată și plângeri.

Care din noi a lovit, nu mai știu
Și cine pe cine îl plânge.
Mi-amintesc doar de aerul străveziu
Și de o mână pătată de sânge.

Din noaptea de coșmar și teroare,
Azi nu mi-a rămas altceva
Decât conștiința turburătoare
Că am ucis pe cineva.

Dedublare (II)

Nu mai știu cum m-a ajuns înserarea
Prin întristatele văi, necurmat
Poate sunetul viorii m-a chemat
Pe drumul ce-mi măsura de trecut
depărtarea

Sau poate dansul vostru damnat
Ce-mi măsluia insolit întristarea.

Chipul tău tânăr, fața rotundă
Încununată de zulfuri aurii
Era ca o floare a soarelui blândă
Apunând peste umerii lui târzii

Cum te mai strângea, cum te mai amețea
În vârtejuri, în unduiri răsucite
Că până și vioara amuțea
Urmărindu-vă tăcutele ispite

Dar parcă pornisem împreună cândva
Ca doi fachiri dansatori pe valuri de mare,
Acum mi-a rămas doar imaginea ta
El se-adumbrea, se pierdea în uitare?

Rămas pe țărmul visului meu
În lumina crepusculară
Puțin deșucheat, nițel derbedeu
Ți-am mângâiat imaginea clară

Dedublare (III)

"Uită-te în ochii mei - mi-ai zis -
Îți mai aduci aminte de mine?"
Surâsul ți-era ca cerul deschis
Dar nu-mi aminteam, și-mi era rușine.

El mă bătea prietenește pe umăr.
Semăna cu mine, cu cel care-am fost.
Nepăsător era, și vesel, și tânăr.
Mă bătea pe umăr și mă simțeam prost.

"Hai să bem - mi-ai mai zis - să bem
ca-nainte,
Când erai tânăr și nepăsător.
Am o licoare de-aducere aminte,
Un amestec de lacrimi cu dor."

Și tustrei am băut din același pahar
O băutură ușoară, ca aerul.
Mi-era gura închisă, dar în suflet amar
Creșteau plânsul și dorul și vaerul.

Mi-era gura închisă, dar tăcând te cântam
Doar cu gândul, în dulci mângâieri
Te zbăteau sub avântu-mi ca o frunză
pe ram
Și-mi șopteai: "A fost ieri, ai fost ieri."

Și în clipa aceea te-am recunoscut
Doar o clipă rămas-am stingher.
Te-ai desprins și cu el v-ați întors în trecut,
Mai scliffea doar surâsu-ți pe cer.

De atunci cu alean mă tot uit înapoi
Pe cărarea tot mai uitată
Tot aștept să vă văd revenind pe-amândoi
Către mine, cu mine o dată.

Graal

Ne fie somnul ca un crin regal
Când cu toții ne-om strânge la masă
De-aiurea veniți sau de-acasă,
Cavaleri ai Sfântului Graal.

Poftiți și cinstiți dumneavoastră
Și pe rând să sorbim din pocai
Lacrima lui Crist, lamura noastră,
Sângele Lui prelins pe metal.

Nu suntem singuri când El e cu noi.
Ieșiți din vârstă și vreme
Așteptăm să ne facă semn, să ne cheme -
Îmbătați de visul vieții de-apoi.

Viața de-apoi și cea dinainte
Să le sorbim în uimită petrecere
Iar acest prezent de searbădă trecere
Să nu ni-l mai aducem aminte.

Să ne-aruncăm lăncile în iadul de jos,
Să ne-ntoarcem la Sfântul Graal.
În somnul nostru, ca pe-un crin regal,
Ne-ntinde potirul chiar Domnul Christos.

Epistolă către contemporani

Vreau să plec din visul acesta, curând vreau
să plec

Nu mai recunosc pe nimeni în el
Și nu mai știu nici de ce și-n ce fel
Umbrele voastre viața-și petrec.

Câte vorbe deșarte, câtă larmă funestă!
Nu mai am înțeles pentru nici un cuvânt
Îmi vine să țip, să intru-n pământ,
Să urlu ca lupul în această fiestă.

Toți vă-nțelegeți doar între voi
Dar nu vă port pică, nu aveți vină,
Numai că mă simt ca-ntr-o țară străină,
Ca printre-nșuflețiți, un strigoi.

Voi părăsi visul vostru tiran,
Ultimii mei prieteni au plecat de ieri,
Așa, fără bagaje și fără averi
Simplu, au ieșit din ecran.

Voi pleca cu ultimul tren, într-o sără,
Părăsesc mulțimea voastră pustie.
Voi coborî noaptea târziu într-o gară,
Unde prieteni m-așteaptă și lumea mă știe

Știu, la ceasul târziu, ei bieții vor fi adormit
Dar în timp ce cu toți mă visează,
Să nu-i trezesc, le voi vorbi șoptit
Despre noi, care-am fost în clipa
cea trează.

Epistolă către mirese

De numele voastre nu-mi mai amintesc.
S-au veștejit printre florile câmpului
S-au risipit prin calendarul cerese
Ah, toate, toate au căzut pradă vântului.
De numele voastre nu-mi mai amintesc.

Deșertăciuni îmi par acum, deșertăciuni
Amețitoarele alcooluri prin alcovuri târzii
Noptile-nvinse în doi cu duioase minciuni
Și regretele din diminețile pustii
Deșertăciuni îmi par acum, deșertăciuni.

Când rar mai pătrundeți în somnu-mi
hipnotic
Mirese de ocazie dintr-un timp revolut,
Din arsenalul vostru erotic
Nu-mi amintesc nici măcar de-un sărut
Când rar mai pătrundeți în somnu-mi
hipnotic.

Cât sunteți de demult, cât îmi sunteți
departe!
Cum departe la rândul-mi, uitat sunt și eu.
Știu că vă pregătiți trusou pentru moarte
Miresele mele, mirese mereu
Cât sunteți de demult, cât îmi sunteți
departe!

Dar curând voi veni, mă pregătesc și eu.

Sentiment vărativ (I)

Vară cu gust acrișor
Și umbra copilului alergând peste frunze
În aerul răcoros al dimineții
Ce îi strânge spatele plâpând.
Peste ierburi înalte
Încălcite cu copilăria-i mărunță,
Jocul fluturilor speriați

El era toate acestea?
Și încă...

Mirosul de pâine caldă
Și-n jungla ierboasă
Fauna grozavă a găngăniilor.

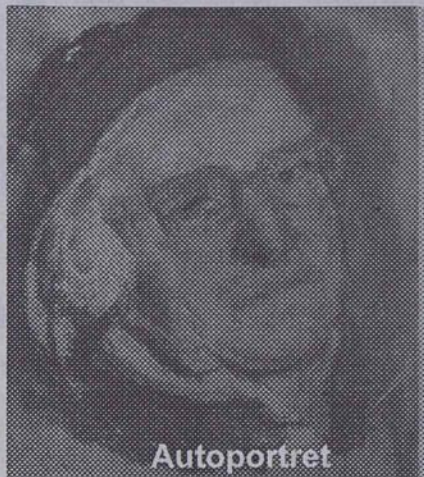
Ce mai clipe, Doamne, depline
Și fără dor de altundeva.
Trecutul încă nu se adunase
Și viitorul nu se prefigura
Doar prezentul - ca raiul -
Se-nfiripa din zumzet și rouă
Din ciripitul lăstunilor.

De unde, acum, suspinul ușor,
De unde neliniștea?
Copilul aleargă pe pajiști de dor...
Un miel îmi paște priveliștea.

(Din volumul în pregătire "Ochii nopții")

eveniment

Retrospectivă Corneliu Baba

Autoportret

"Patriarh de vârstă al breslei, îmbătrânit lângă paletă și lângă culori, profitând de luciditatea încă nealterată a spiritului, încerc să-mi scriu singur paginile acestui album așa numit de apogeu și de final, pe care intenționez să-l ilustrez și să-l redactez după propria fantezie și pricepere. Ajutat de paginile "Jurnalului" și ale caietelor mele de atelier, folosesc o parte din acele nenumărate dialoguri cu tăcerea, răspunsuri la nesfârșitele interviuri cu mine însumi, un joc pasionant de bătrânețe, apărut odată cu nevoia de singurătate crescândă impusă de însăși pictura ce fac la vârsta dramatică la care lupt încă disperat cu tainele culorilor la fel ca Iacob în războiul cel de neînvins cu Îngerul Domnului."

(Corneliu Baba, mai 1984)

În lumea noastră bolnavă politic și moral e trecut sub tăcere, când nu marginalizat într-un colț de ziar, într-un prizărit articol de complezență, cel mai prestigios eveniment cultural al acestui sfârșit de mileniu, retrospectiva pictorului Corneliu Baba, care pe 18 noiembrie împlinește venerabila vârstă de 91 de ani.

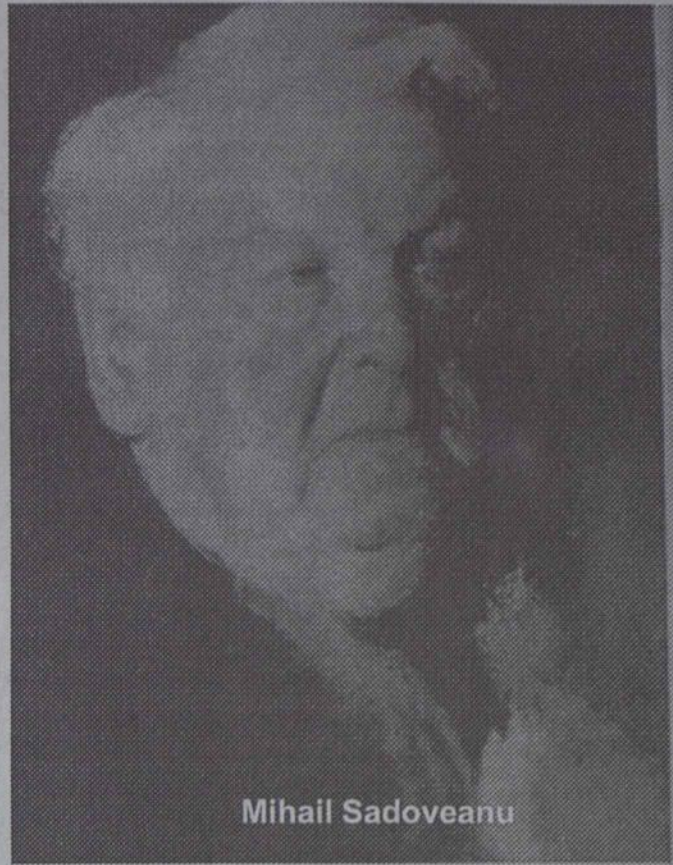
Organizată de Muzeul Național de Artă și Fundația Culturală Română, expoziția întrunește peste 180 de lucrări de pictură și peste 120 de desene și schițe, majoritatea din colecția artistului, dar și din colecțiile muzeelor noastre și din câteva particulare, reprezentând o activitate de peste o jumătate de secol. Odată intrat în universul artistic al maestrului Corneliu Baba, vizitatorul se simte copleșit

de liniștea vorbitoare a atâtor capodopere. Expresivitatea culorii, forța și monumentalitatea formelor, bogăția și varietatea motivelor, totul concurează la realizarea sentimentului de neobișnuit, de ceva mai presus de fire, pe care îl poate da numai creația unui demiurg. Abia acum când vedem opera lui Corneliu Baba în proporție cvasitotală, realizăm că am avut șansa să întâlnim pe unul dintre cei mai mari pictori ai lumii și poate pe cel mai mare pictor român. Corneliu Baba nu se poate integra într-un curent. În ce îl privește, nu putem vorbi de impresionism, de realism sau expresionism, e vorba de marile sinteze, de marile opere care transcend clasificărilor noastre. Când vorbim de Corneliu Baba, ne amintim de Leonardo, de Goya, de Velasquez, vorbim de har și de destin, întreaga lui creație conținându-le, împletindu-le, mărturisindu-le. Fiecare operă a sa e fructul unei lupte dramatice cu materia, o luptă de proporții titanice și o izbândă pe măsura celui ce-a îndrăznit.

La Corneliu Baba nu întâlnim teme minore, motivele exclud principiul plăcerii, al artisticității pure, subiectele nu au nimic de-a face cu morala mărunță. Ilustrativul și chiar cognitivul (pictura ca formă de cunoaștere) sunt eludate. Pictorul nu experimentează, fiindcă știe, nu arată fiindcă se arată, nu ca artist, ci ca om. În centrul creației lui Corneliu Baba stă omul, care pare a fi unicul subiect demn de a fi exprimabil. De aceea peisajele sale sunt puține, și artistul nu face o pictură peisagistică în sensul obișnuit al cuvântului. Desigur, și în acestea întâlnim justețea dozării

luminii, prețiozitatea materiei și culorii, calități proprii unei picturi adevărate, dar e mai mult decât atât, peisajul ne spune despre primordial și esențial. Cutare bloc nu e un bloc de locuit ci un cub a cărui muchie ne apasă dureros retina. Nudurile, atâtea câte sunt, nu arată corpuri care se expun, toate același corp de femeie văzut din spate și surprins în somn, în poziția fetusului - toate ne vorbesc despre somnul primordial - corpul gol e materie ponderală și luminoasă - o larvă înfășată în întuneric. Și în cele câteva naturi statice nu vedem mai mult decât somptuozitatea materiei, monumentalitatea formelor sau aventura luminii lovind până la sonoritate metalul, mângâind țesăturile sau lunecând peste un pachet de cărți de joc aruncat neglijent sau pe solzii peștilor, ceea ce se și cuvine, natura statică măsurând întotdeauna virtuozitatea artistului fiindcă metafizicul și sentimentul tragic al vieții nu stau în obiecte.

Dar pe acestea ni le oferă din plin chipul omenesc. Și chipul omenesc este motivul predilect al artistului. Există nenumărate portrete, de la chipurile anonime ale țăranilor la cele ale personalităților culturii noastre: Mihail Sadoveanu, Lucia Sturdza Bulandra, Tudor Arghezi, Nicolae Tonitza etc., dar mai cu seamă întâlnim autoportretele. Poate nici un artist român nu s-a scrutat cu atâta obstinație ca maestrul Baba, care a notat cu acuitate și sinceritate modificările de caracter pe care vârstele le-au imprimat pe fața sa. Îl vedem tânăr încrezător și vizionar, bărbat hotărât afișând vigoare și asprime, bătrân iluminat de cunoaștere și împăcare cu sine și cu lumea. Nu sunt ocolite nici ravagiile vârstei, momentele de dezabuzare, de

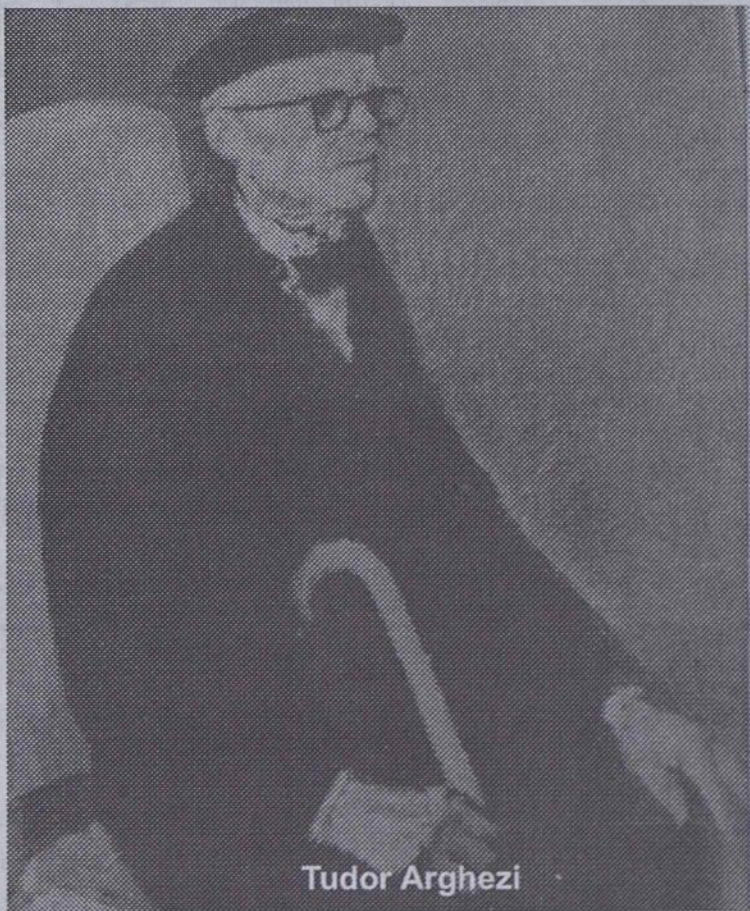
Mihail Sadoveanu

degradare, înfrângerile temporare, teama în fața misterului morții.

Mai ales această temă a fricii și singurătății în fața morții este reluată cu obstinație în două cicluri: unul intitulat "Spaima" și avându-și sorgintea ca inspirație probabilă în marele cutremur din 1977, și celălalt intitulat "Regele nebun", în care artistul se vede pe sine în chipul unui cerșetor îngrozit, însoțit uneori de un câine, animal simbolic. Ciclul "Spaima" a condus la un mare tablou intitulat *Pieta*. În fața unui cadavru de bărbat dezgolit, un grup de personaje, bărbați și femei, se roagă. Pe chipurile lor sunt întipărite spaima și deznădejdea. Să nu creadă marele artist în înviere? În aceste cicluri îl vedem foarte apropiat de Goya, atât ca viziune cât și ca realizare artistică. Confrăți în neliniști și spaima, egali în forță și adevărul cu care le redau. Doi artiști ai singurătății și ai viziunilor terifiante pe care aceasta le furnizează omului.

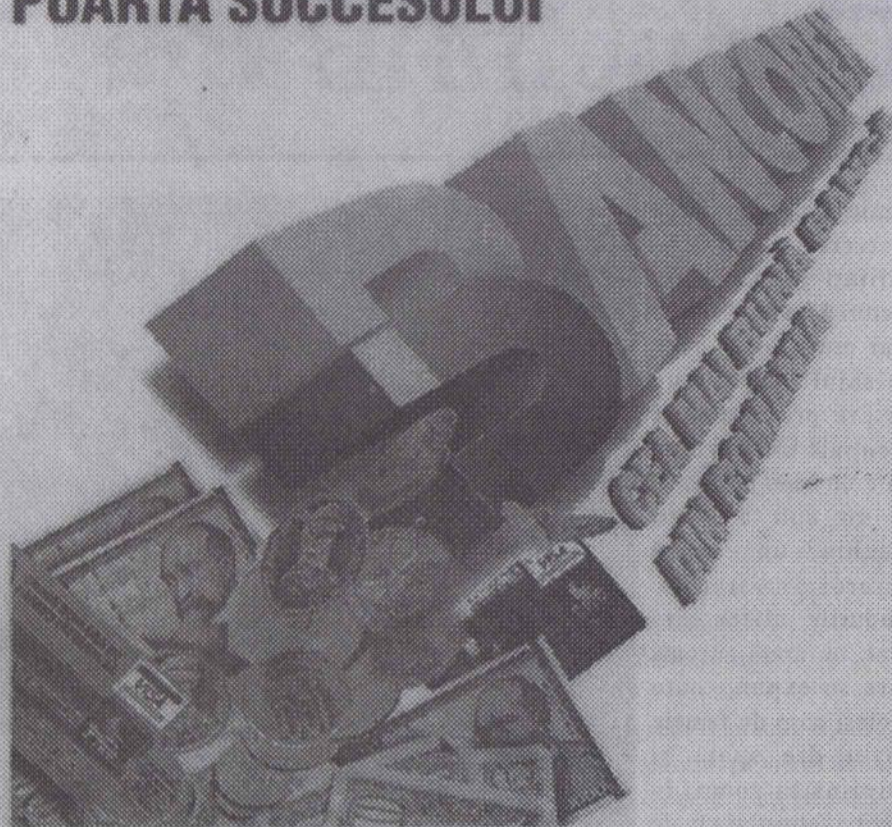
Se pare însă că pentru maestrul român destinul atât de dramatic al omului nu se sfârșește în moarte. El nu acceptă acest final absurd al existenței umane. Îi rămâne credința, căci în 1994 scria: "De când căutam marea singurătate, binecuvântată fie! Am în mine o lume a tăcerii care se apără de tobe și trâmbețe. E lumea fabuloasă a culorilor, a tristeii expresivității umane. Am gustul tăcerii și al meditației adânci. Am bătrânii mei sfinți. Mă duc să încui ușa după ultimul. Nu știu cui să dau cheia ... Drum bun pe mai departe și nu uitați ... nemurirea".

C. Radu-Maria

Tudor Arghezi

POARTA SUCCESULUI

Cu o experiență de aproape 30 de ani în domeniul finanțării și decontării tranzacțiilor de comerț exterior, BANCOREX este una dintre primele bănci comerciale românești.

Din decembrie 1990, BANCOREX funcționează ca o societate bancară pe acțiuni, cu capital majoritar de stat, îndeplinind funcțiile unei bănci comerciale cu caracter universal.

În prezent, BANCOREX dispune de o rețea formată din peste 40 de sucursale, în București operând 6 sucursale.

De asemenea, BANCOREX își propune deschiderea de noi sucursale și agenții până la sfârșitul acestui an.

BANCOREX dispune de reprezentanțe la New York și Moscova, de o sucursală la Nicosia și participă la capitalul unor societăți bancare din străinătate: Frankfurt-Bucharest Bank AG f/m, Anglo-Romanian Bank Ltd - London, Banque Franco-Roumaine sa - Paris, Banca Italo-Romana s.p.a. Milano, MISR-Romanian Bank sa Cairo, London, Banque Franco-Roumaine sa - Paris, Banca Italo-Romana s.p.a. Milano, MISR-Romanian Bank sa Cairo.

Integrarea în comunitatea financiar-bancară internațională este ilustrată și de calitatea BANCOREX de membru al sistemului internațional de comunicații financiare SWIFT, al Camerei Internaționale de Comerț de la Paris și a organizațiilor VISA INTERNATIONAL, EUROCARD și MASTERCARD.

Bucurându-se de recunoaștere pe plan internațional, BANCOREX este în prezent banca românească cu cea mai mare rețea de corespondenți bancari: peste 1600 bănci corespondente în 150 de țări.

BANCOREX
BANCA ROMÂNĂ DE COMERȚ EXTERIOR S.A.

Calea Victoriei 22-24,
70012 BUCUREȘTI - ROMÂNIA
Tel.: +40.1-614 73 75, 614 91 90;
Fax: +40.1-312 24 95, 311 27 91, 614 15 98;
Telex: 11 235, 11 783 abank r
SWIFT: BANCOROB
E-mail: bancorex@kappa.ro

**CEA MAI BUNĂ
BANCA
DIN ROMÂNIA**
EuroMoney Magazine
Iulie 1997

BANCOREX – bancherul de care aveți nevoie !

Din activitatea științifică a I.N.S.T.

Colocviul științific româno-sud-coreean, București, I.N.S.T.

11-12 septembrie 1997.

În perioada 11-12 septembrie 1997, o delegație de cercetători și universitari sud-coreeni (de la Center for Sociological Studies / University of Seoul) au vizitat Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului.

Cu acest prilej a fost organizat un colocviu bilateral, oaspeții dorind să fructifice experiența științifică a vizitei la singurul institut care are ca obiect de analiză și cercetare totalitarismul de orice factură.

Dialogul sistematizat s-a structurat pe următoarele puncte de reper: criza regimului comunist în 1989, factorii generatori ai exploziei sociale din decembrie, evoluții politice post-revoluționare, situația deținuților politici.

Partea română, reprezentată de directorul I.N.S.T., Radu Ciuceanu, Paul Caravia și cercetătorul Constantin Buchet, a abordat elementele problemei coreene

în ecuația de putere a Extremului Orient: specificul totalitarismului nord-coreean, reunificarea, dialogul coreeano-coreean, poziția marilor actori limitrofi: China populară, Japonia și Federația Rusă.

Radu Ciuceanu a evocat o anumită experiență istorică comună, detectabilă prin evoluțiile celor două națiuni într-un mediu extern ostil marcat de raporturi asimetrice cu mari imperii autocrate. De asemenea, directorul I.N.S.T. a subliniat că reunificarea este o problemă cardinală a celor două state la intrarea în secolul 21.

Paul Caravia a insistat asupra aspectelor sociologice ale multipolarizării sociale din societatea comunistă și analizei nomenclaturii române, ca elită a regimului statului și partidului unic.

Constantin Buchet a făcut o schiță geopolitică a spațiului coreean,

insistând asupra orientărilor de politică externă ale celor două state coreene.

La cererea expresă a grupului de cercetători sud-coreeni, Radu Ciuceanu a dezbătut problema recompensării victimelor regimului comunist (abordat în toată integralitatea sa cronologică). S-a remarcat duritatea și orientarea (neo) stalinistă a celor două perioade: Dej și Ceaușescu, și funcționalitatea represivă a statului polițienesc. Un element nou a fost adus în dezbateri colocvială prin experiența carcerală din sistemul concentraționar comunist a prof. Radu Ciuceanu și prof. Paul Caravia.

Șeful delegației, prof. Dok Hyung-Lee a încercat să facă o comparație între totalitarismul comunist (de esență ceașistă) român și totalitarismul nord-coreean de factură maoistă, această încercare fiind deosebit de utilă pentru a releva percepțiile mediului academic, dar

și leadership-ului Coreei democratice.

Extinzându-se sfera abordărilor, cercetătorii Tae Won-An și Sung Bae-Lee au analizat evoluțiile politice, sociale actuale ale României și Coreei de Sud, insistând pe strategiile de (re) structurare socială, politici sociale și economice.

Bineînțeles, nu putea fi eludat nivelul raporturilor bilaterale dintre cele două țări, activat de relații economice deosebit de dinamice.

În încheierea lucrărilor colocviului, prof. Radu Ciuceanu și-a exprimat speranța în instituționalizarea acestui dialog prin organizarea de simpozioane comune care să înlesnească o mai eficientă cooperare științifică între cele două medii academice.

Redactor șef: Constantin Radu-Maria

Tehnoredactare computerizată:

Culegere:

Corectură:

Consultant:

Marina Zamfir

Rodica Ciocoiu

Dalia Aramă

Carla Buruiană

Mihai Stratulat

Lumea Românească acum,

Str. Arh. Grigore Cerchez, nr. 16,
cod 71277, sector 1, București,
telefon: 230.69.92; 230.61.14.

fax: 230.76.82.

Rețineți Publicația se află la poziția 3118 în Catalogul RODIPET S.A.

Abonamente se fac la oficiile poștale sau pe adresa redacției, avansând suma aferentă la casieria noastră sau în contul nr. 50034266677 Trezoreria sector 1. Cititorii din străinătate se pot abona prin S.C. RODIPET S.A - P.O. BOX 33-57, FAX 0040-1-222.64.07 SAU 222.64.39 telex 11995 - Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București-România.

Abonamentul este de 6.000 lei pe 3 luni, 12.000 lei pe 6 luni și 24.000 lei pe un an.